ဘယ်ဘက်
လက်ထဲမှာ
ရက်ထားတဲ့
ပုံပြင်
ဝတ္ထုပေါင်း ၆၀

whisper Of Words

ဘယ်ဘက်လက်ထဲမှာ ဝှက်ထားတဲ့ ပုံပြင်

ဝတ္ထုတိုစု

တာရာမင်းဝေ

E-Books

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ဘယ်ဘက်လက်ထဲမှာ ဝှက်ထားတဲ့ ပုံပြင်(တာရာမင်းဝေ)

ပထမအကြိမ်၊ဇွန်၊၂၀၀၆ တန်ဖိုး • ၁၆၀၀ကျပ်

E-books Creator • Whispers of Words

© တာရာမင်းဝေမူပိုင်ဖြစ်ပါသည် (စာရေးသူခွင့်ပြုချက်မရှိပဲ-ဖြန့်ဝေခြင်း၊ ရောင်းချခြင်း၊ သွယ်ဝိုက်အကျိုးစီးပွားအတွက် အသုံးပြုခြင်း၊ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းများ မပြုလုပ်ရ)

မာတိကာ

About Us
သေဆုံးသွားတဲ့ လျို့ဝှက်ချက်
ခေါင်းလောင်းသံမကြားလိုက်တဲ့ ကျီးကန်း
တစ်ခါတုန်းက လေးသည်တော်
တတိယမြောက် နည်းပရိယာယ်
လူညံ့သုံးယောက်
သက်တူရွယ်တူ
နတ်မင်းရယ်သံ
ရွှေလက်ညှိုး
မီးတောက်ကို ချုပ်ကိုင်တဲ့သူ
ဝေးကွာခြင်း သစ်ပင်
ကမ္ဘာ
ဦးခေါင်းခွံ ပြဿနာ
ပိုင်ရှင်မဲ့ အပြိုး
သေမင်းဗေဒင်
ကြာပွတ်ကင်ဆာ
နယူတန်မသိလိုက်တဲ့ ဖိနပ်
လျှပ်တစ်ပြက် သတို့သား

About Us

WHISPER OF WORDS
EBOOKS

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက **E-BOOKS READER** အသုံးပြုသူများနှင့် **DIGITAL DEVICES** တွေမှာ စာဖတ်သူများအတွက် မြန်မာစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုနိုင်စေရန် ကူညီပေးဖို့ ရည်ရွယ်ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့ဖြစ်ပါသည်။

တိုးတက်လာသော နည်းပညာများအရ **E-BOOKS READER** အသုံးပြုသူများလည်း များပြားလာပြီဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံတွင်းမှာတော့ **E-BOOKS READER** အသုံးပြုသူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ် ဖတ်ရှုနိုင်ရန်အလွန် ခက်ခဲလျက်ရှိသည်။ ထို့ပြင်လက်ရှိမှာလည်း မြန်မာစာအုပ်များကို **DIGITAL** နည်းဖြင့် ဖြန့်ဝေမှု လုံးဝ မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ ထိုအခက်ခဲများကို ကျနော်တို့ တတ်နိုင်သည့်ဘက်မှ ကူညီပေးနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပြီး ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မူပိုင်ခွင့်ချိုးဖေါက်ပြီး ကိုယ်ကျိုးအတွက် လုံးဝ(လုံးဝ) အသုံးမပြုပါ။

”စာရေးဆရာများနှင့် စာပေထုတ်လုပ်ရေးများသို့ ပန်ကြားချက်”

စာပေထုတ်ဝေသူတို့ နှင့် ဆရာ၊ ဆရာမများအနေဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက **E-BOOKS MARKET** အတွက်ကိုလည်း ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ရန် အကြံပြုလိုပါသည်။ **E-BOOKS DIGITAL MARKET** ဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကြီးမားစွာရှိနေပါပြီ။ **DIGITAL PRODUCT** ဖြစ်သည့် အတွက် ဆရာ၊ ဆရာမများအတွက်လည်း ပိုမိုအကျိုးများပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ယခုကဲ့သို့ မူပိုင်ခွင့်ချိုးဖေါက်နေမှုများကို လည်း လိုအပ်ချက်အရဟု နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပြီး စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများဆီသို့ တစ်နည်းနည်းနှင့် ပို့ပေးနေသည်ဟု နားလည်ပေးကြပါရန် ပန်ကြားတောင်းဆိုအပ်ပါသည်။

”စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားချက်”

စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားလိုသည်မှာ **E-BOOK** ဖတ်ပြီးလို့ ”ကြိုက်နှစ်သက်တယ်” စာရေးသူများအား ”အသိမှတ်ပြုသင့်တယ်”လို့ ယူဆပြီး ဖတ်ပြီးသွားလျှင်တောင် လက်လှမ်းမှီပါက မူရင်းစာအုပ်ကို ဝယ်ယူအားပေးကြပါ။ စာအုပ်များဝယ်ယူမှု မရှိလျှင် မိမိကြိုက်သော ဆရာ၊ ဆရာမတို့ နောက်ထပ်နောက်ထပ်သော ဖန်တီးမှုတို့ ပြုလုပ်ရန် ခက်ခဲပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံစာပေလောက အတွက် အနာဂတ်ကလေးငယ်များအတွက် များစွာ နစ်နာကြပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားများဆိုလျှင်လည်း (**E-BOOK** ရှိလျှင်) **E-BOOK** များကို အဓိက ဖတ်ကြပါသည်။ ပြီးလျှင် စာရေးဆရာတို့အား ”အသိမှတ်ပြုသောအားဖြင့်” တစ်ခုတည်းကို ရည်ရွယ်ပြီး စာအုပ် ဝယ်လိုက်တာတွေ များစွာရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် လက်လှမ်းမှီပါက မိမိကြိုက်နှစ်သက်သော ဆရာ၊ ဆရာမတို့၏ မူရင်းစာအုပ်များကို ဝယ်ယူအားပေးကြဖို့ တိုက်တွန်းပါသည်။

အခကြေးငွေဖြင့် ရောင်းချခြင်း မပြုရ

အကယ်၍ ဤစာအုပ်အတွက် အဖိုးအခ တစ်စုံတစ်ရာ ပေးခဲ့ပြီး ရခဲ့သည် ရှိသော် ဂျင်းထည့်ခံရပြီ မှတ်ပါ။

သေဆုံးသွားတဲ့လျို့ဝှက်ချက်

တခါတုန်းကပေါ့လေ။ ”ဘိုခါရာ” ဆိုတဲ့မြို့မှာ ကုန်သည်ကြီး တယောက်ရှိတယ်။ သူ့ခေတ်ကာလအလျောက်ကြွယ်ဝချမ်းသာပါတယ်။ သူ့မှာ အလှမွေးထားတဲ့ ကြက်တူရွေးတကောင်ရှိတယ်။ ကြွားဝါတတ်တဲ့ ကုန်သည်ကြီးဟာ အဲဒီကြက်တူရွေးကို ရွှေလှောင်အိမ်နဲ့ထည့်ထားတယ်။

တနေ့တော့ ကုန်သည်ကြီးဟာ ခရီးထွက်ဖို့ ကိစ္စကြုံလာတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့အိမ်သားတွေကို သူမေးတာပေါ့။

“ကဲ .. ဘယ်သူ ဘာမှာကြမလဲ”

အိမ်သူအိမ်သားတွေက တယောက်တပေါက် ဝိုင်းမှာကြတယ်။ ပိုးထည်ဝတ်ရုံ၊ ကြိုးဆွဲပုတီး၊ ဖန်လက်ကောက် စသည်ဖြင့်ပေါ့။ ခရီးထွက်ခါနီးကျတော့ သူဌေးက အနောက်အပြောင်သဘောနဲ့ ကြက်တူရွေးကိုပါ ထပ်မေးတယ်။

“မင်းရော .. ငါ့ကို ဘာမှာဦးမလဲ”

ကြက်တူရွေးက တော်တော်စဉ်းစားပြီးမှ ပြန်ဖြေတယ်။

“ကျနော့်အတွက် ဘာမှ မလိုအပ်ပါဘူး”

“အေးလေ မင်းကို ဘာမှ မလိုအပ်အောင် ငါထားတာပဲ”

“ တခုပဲ အမှာစကားပါးချင်ပါတယ်”

“ ပြော .. ဘာလဲ”

“သူဌေးမင်းရဲ့ လက်ရှိ ခရီးဟာ တောအုပ်တခုကို ဖြတ်သွားရမှာဖြစ်ပါတယ်။”

“ ငါသိတယ်။ ဘာဖြစ်လဲ ဆက်ပြော”

”အဲဒီမှာ ကျနော်ရဲ့မျိုးတူ ကြက်တူရွေးတွေကိုတွေ့ရင် ကျနော်က နှုတ်ဆက်လိုက်ကြောင်းပြောပေးပါ”

ကုန်သည်ကြီးက တဟားဟား ရယ်ပါတယ်။ “စိတ်ချ ငါပြောလိုက်မယ်” လို့လည်း ဆိုပါတယ်။ နောက်တော့ သူ့ခရီးကို စထွက်တယ်။

ခရီးက ချောချောမောမောပါပဲ။ အိမ်သားတွေ မှာလိုက်တဲ့

ပစ္စည်းတွေကိုလည်း စုံစုံလင်လင် ဝယ်ယူခဲ့ပါတယ်။ ကြက်တူရွေးကလေးမှာလိုက်တဲ့ ကိစ္စကိုတော့ အပြန်ခရီးကျမှ သတိရတော့တယ်။ အဲဒါနဲ့ တောအုပ်ကိုပြန် အဖြတ်မှာ ..

“ ဟေး ကြက်တူရွေးလေးတို့ ”

ကြက်တူရွေးတွေ စုစည်းနားခိုနေတဲ့ သစ်ပင်ကြီး တပင်အောက်မှာ သူအော်ဟစ် စကား စလိုက်တယ်။

“မင်းတို့ အားလုံးကို ရွှေဂဲက သတိရပါတယ်။”

ကြက်တူရွေးတကောင်က ပြန်မေးတယ်။

“ဘယ်က ရွှေဂဲလဲ”

“ဘိုခါရာမြို့က ရွှေဂဲလေ”

“သူက ဘယ်ရောက်နေလို့လဲ”

”ဘိုခါရာမှာပဲပေါ့။ ငါ့အိမ်က ရွှေလှောင်ချိုင့်ထဲမှာ”

“အို..”

အဲဒီစကားလည်းကြားရော အဲဒီကြက်တူရွေးလေးဟာ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာတယ်။ ပြီး သစ်ကိုင်းပေါ်ကနေ ဘုတ်ကနဲ ပြုတ်ကျပြီး သေဆုံးသွားတော့တယ်။

ကုန်သည်ကြီးဟာ အဲ့ဒီမြင်ကွင်းကိုတွေ့ပြီး စိတ်မကောင်းဘူး။ မိတ်ဆွေအပေါ် အတော်ချစ်ရှာတဲ့ ကြက်တူရွေးကလေးလို့လည်း သတ်မှတ်မိတယ်။ စိတ်မချမ်းမသာနဲ့ပဲ သူ ခရီးဆက်လို့ အိမ်ပြန်လာခဲ့ရတာပေါ့လေ။ အိမ်ရောက်တော့ ကျန်တဲ့သူတွေကို လက်ဆောင်ပစ္စည်း ဝေငှပေးတယ်။ နောက်ဆုံးကျမှပဲ ရွှေလှောင်ချိုင့်ထဲကကြက်တူရွေးလေးဆီ သူ လေးတိလေးကန်ရောက်သွားတယ်။

“ ရွှေဂဲရေ မင်းမှာတာကို ငါ ပြောခဲ့ပါတယ်။”

“သူတို့က ဘာပြန်ပြောလဲ သူဌေးကြီး”

“အေးကွာ သူတို့ထဲက တကောင်က မင်းအကြောင်းတွေပြန်မေးရင်း သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျ သေသွားတာပဲ”

”ဗျာ”

ရွှေဂဲလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာတယ်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ခြေကာပ်မမြဲတော့ပဲ လှောင်အိမ်ထဲမှာ ဘုတ်ကနဲ ပြုတ်ကျသေဆုံးသွားတော့တယ်။

“ဟာ .. ဖြစ်ပြန်ပြီ”

သူဌေးကြီး ဆိုတဲ့ ကုန်သည်ကြီးဟာ အတော့်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားတယ်။

“ဩော် .. တော်တော်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲကိုး”

ကြက်တူရွေးလေး ရွှေဂဲကို လှောင်ချိုင့်ထဲက ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သေနေပြီလို့ ထင်ထားရတဲ့ ရွှေဂဲက တဖျပ်ဖျပ်အားယူထပျံပြီး ..

“အို ... သူဌေးကြီး သင်တွေ့ခဲ့ရသော ကြက်တူရွေးသည် အမှန်တကယ် သေဆုံးခြင်းမဟုတ်၊ နည်းနာပေးခြင်းပါပဲ။ သူ့လိုလုပ်ရင် လှောင်ချိုင့်ထဲက လွတ်မယ်လို့ အမူအရာနဲ့ သွန်သင်ပြလိုက်ခြင်းပါပဲ။ အခုတော့ ကျနော် လွတ်မြောက်သွားပြီ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူဌေးကြီး ဟား ဟား ဟား”

အားယူပျံတယ်။ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဘုတ်ကနဲ ပြန်ကျလာတယ်။ ခုနက စကားကို ထပ်ပြောပြီး အားယူပျံတယ်။ ဘုတ်ကနဲ ပြန်ပြုတ်ကျတယ်။

“အခုတော့ ကျနော် လွတ်မြောက်သွားပြီ ကျေးဇူးတင်တယ် သူဌေးကြီး ဟား ဟား ဟား”

အားယူပျံတယ်။ ဘုတ်ကနဲ ပြန်ပြုတ်ကျလာတယ်။ ဒီတခါတော့ပြန်တောင် မထနိုင်တော့ဘူး။

ကုန်သည်ကြီးကတော့ အူကြောင်ကြောင်ပါပဲ။ သူ ပျံတက်သွားရင်လိုက်မော့ကြည့်လိုက် သူပြန်ပြုတ်ကျလာရင် လိုက်ငုံ့ကြည့်လိုက်နဲ့ ဘာမှန်းတောင် နားလည်ပုံမရဘူး။

ရွှေဂဲမှာလည်း ကြိုးဝါးရုံသက်သက်ကလွဲပြီး အကောင်အထည်မဖော်ပြနိုင်တဲ့ အနေအထားလေ။

မပျံရတာကြာလို့ သူ့ရုပ်ခန္ဓာကို စိတ်က မလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ပြီး အတောင်ပံ အညှပ်ခံထားရတယ်လေ။ ခပ်ကြွားကြွား ကြိုးဝါးလိုက်တာကလွဲပြီး ကျန်တာကို သူမတတ်နိုင်ဘူး။ နောက်ဆုံးအကြိမ် ပြုတ်ကျတာမှာ တော်တော်နာသွားပြီး ပြန်တောင် မထနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီတော့ သူ့ကို မျက်လုံးပြူးနဲ့ ငုံ့ကြည့်နေတဲ့ ကုန်သည်ကြီးကို သွားပဲဖြဲပြရတော့တာပေါ့။

“ကျနော်က နောက်တာပါ သူဌေးကြီးရဲ့ သူဌေးကြီးရော ဘယ်လိုနေလဲ ဟဲဟဲ နေကန်းတယ်နော်”

««« »»»

ခေါင်းလောင်းသံမကြားလိုက်တဲ့ ကျီးကန်း

တစ်ခါက ကျီးကန်းတွေရဲ့ စာသင်ကျောင်းမှာ ဆရာမကြီးက တပည့်တွေကို ဆုံးမတယ်။

“မင်းတို့ ငါပြောတာကို ကြားတယ်မဟုတ်လား“

“ကြားပါတယ် ဆရာမကြီး“

“ အေး ပုံပြင်ထဲက ကျီးကန်းလို မမိုက်မဲကြစေနဲ့။ ဆင်သေကောင်ရဲ့ အသားကို စားဖို့ မက်မောရင်း ပင်လယ်ထဲမှာ ဒုက္ခရောက်ရတယ်။ ကမ်းမမြင်၊ လမ်းမမြင် သေသွားရတယ်။ ကျပ်ကျပ် သင်ခန်းစာယူကြ“

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီး“

အဲဒီအချိန်မှာ စာသင်ခန်းထဲကို ရောက်မလာတဲ့ ကျီးကန်းလေးတစ်ကောင်လည်းရှိတယ်။ ကျောင်းပြေးတာရယ်တော့မဟုတ်ပါဘူး။ ကျောင်းတက် ခေါင်းလောင်းသံကို မကြားလိုက်တာပါ။ ရွာအပြင် မြစ်ဆုံက သစ်ပင်ကြီးတပင်ပေါ်မှာ သူ နားနေတယ်။ ကျီးကန်း မျက်စိမို့လို့ ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ကြည့်ရင်း ရေထဲမှာ တလိမ့်လိမ့် မျောပါလာတဲ့ အရာကြီးတစ်ခုကို သူမြင်လိုက်သတဲ့။

“ဟာ .. ဘာကြီးပါလိမ့်“

ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရတော့ သူ အံ့ဩသွားတယ်။

“ ဟာ .. ဆင်သေကောင်ကြီးပဲ“

ဆင်သေကောင်က လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အကြီးကြီး။ အကြာကြီး စားလို့ရတယ်။ သူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ဆင်သေကြီးဆီ ထိုးဆင်းသွားတာပေါ့။ ဟိုတို့ ဒီဆိတ်နဲ့ မြိန်ရေယှက်ရေ စားသောက်ရင်း ဆင်သေကောင်ကြီးနဲ့အတူ ပင်လယ်ဆီ မျောပါသွားတော့တယ်။

အဲဒီမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်တဲ့ကျီးကန်းတချို့ရှိတယ်။

“ ဟာ ဒီကောင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ“

“ ဟုတ်ပါရဲ့ တော်တော်မိုက်တဲ့ကောင်ပဲ”

အဲဒီသတင်းက ကျီးကန်းတွေရဲ့ ရွာထဲမှာ အုတ်အော် သောင်းတင်း

ဖြစ်ကုန်တော့တယ်။ ဆင်သေနဲ့အတူ ပါသွားတဲ့ ကျီးကန်းလေးကတော့ ဆင်သေအသားကိုစားပြီး သူ့ဘာသာ ကျေနပ်အားရနေတယ်။ တဖြည်းဖြည်း ဆင်သေရဲ့ အသားက ကုန်ခမ်းလာပြီး ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် အခြေအနေကို သုံးသပ်မိတော့မှ ...

“ ဟာ. .. ပြဿနာပဲ”

ဆင်သေက မကြာခင် လုံးလုံးလျားလျားကုန်တော့မယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူ့မှာ စားစရာလည်းမရှိတော့ဘူး။ နားစရာလည်း မရှိတော့ဘူး။ ဒေါင်လိုက်ပဲဖြစ်ဖြစ် အလျားလိုက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပင်လယ်ကို ဖြတ်ပြီး သူမကူးနိုင်ဘူး။

“ ငါ ဘယ်လို လုပ်ရပါ့မလဲ“

ကုသိုလ်ကံလေးနည်းနည်းကောင်းချင်တော့ အခြား တိရိစ္ဆာန် အသေကောင်တွေမျောလာတာနဲ့ ထပ်တိုးတယ်။ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင်ပေါ် ခုန်တက်လို့ နားရင်း စားရင်း သူ့အသက်ကို ရသလောက်ဆွဲဆန့်နေရတယ်တဲ့။

ကျီးကန်းတွေရဲ့ရွာမှာတော့ သူ့အကြောင်းကို မေ့လျော့စပြုလာပါပြီ။ ကျီးမိုက်များရဲ့ စာရင်းထဲမှာ နာမည်သစ်တစ်ခုအနေနဲ့ပဲ တင်သွင်းလိုက်ကြပါပြီ။ ဆင်သေကောင် မက်မောမိတဲ့ ကျီးကန်းအကြောင်းပြောတိုင်း ဆရာမကြီးက သူ့ကို ဥပမာပြုပြီး ဆုံးမရတော့တာပေါ့။

အဲဒီလိုနဲ့ သုံးနှစ်လောက်အကြာမှာ ..

“ ဟင် .. မင်း ... မင်း .. ပြန်လာတယ်။“

“ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်တော်ပြန်လာတယ် ”

” မင်း .. မင်း .. ဆင်သေကောင်ကြီးနဲ့ ပါသွားတာမဟုတ်လား”

“ ဟုတ်တယ်လေ။ အခု ရွာကို သတိရလို့ပြန်လာတာ”

ဆင်သေကောင်နဲ့ပါသွားတဲ့ ကျီးကန်းလေးက ရွာကိုပြန်ရောက်လာပါတယ်။ အတက်ချီကေ့စ်ကို ဆွဲပြီး နိုင်ငံခြားဖြစ် အကောင်းစား မျက်မှန်နဲ့ အကောင်းစား အဝတ်အစားတွေနဲ့ တကိုယ်လုံးကို ဖိတ်ဖိတ်တောက်လို့။

“ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်သလဲကွာ နည်းနည်းရှင်းပြပါဦး“

ရွာသားကျီးကန်းတွေက သူ့ကို ဝိုင်းအုံမေးကြတယ်။ သူက စီးကရက်ကို ပါးစပ်မှာ ခဲပြီး အကောင်းစား မီးခြစ်နဲ့ ထောက်ခနဲ မီးညှိလိုက်တယ်။ ဘောင်းဘီပေါ်မှာတင်နေတဲ့ ဖုန်မှုန့်လေးကို တောက် ထုတ်လိုက်ပြီး သူ့အကြောင်းတွေကို ရှင်းပြတယ်။

“ ..... အဲဒီလိုနဲ့ဗျာ တစ်နေ့ကျတော့ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး တစ်စင်းနဲ့ ကျွန်တော်သွားတွေ့တယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို လေကြောင်းအရာရှိအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော်လည်း ကမ္ဘာပတ်နေလိုက်တယ်။ ရွာကိုလည်း သတိရတာနဲ့ ဒီတခေါက်တော့ ဝင်ဖြစ်အောင် လှည့်ဝင်လာတာ။

မနက်ကပဲ လေယာဉ်ဆိုက်တာလေ”

နောက်တော့ သူ့ဆီမှာပါလာတဲ့ နိုင်ငံတကာ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေကိုလက်ဆောင်လိုက်ပေးတယ်။ ကျေးဇူးတင်စကား ပြန်ပြောကြ၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ပိုက်ပြီး အူမြူးကြနဲ့ အဲဒီညကဆို ကျီးကန်းတွေတစ်ရွာလုံး အိပ်လို့တောင် မရဘူးတဲ့။

မနက်မိုးလင်းတော့ ဆရာမကြီးက ကျောင်းကိုဖွင့်တယ်။

” ဂလောင် .. ဂလောင် ... ဂလောင် ”

ခေါင်းလောင်းခေါက်ပေမယ့် တပည့်တွေက ရောက်မလာဘူး။

“ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်“

ဆရာမကြီးဟာ ကြိမ်လုံးဆွဲပြီး သူ့တပည့်တွေကို ရွာထဲလိုက်ရှာတယ်။ မတွေ့ဘူး။ တွေ့မယ့်တွေ့တော့ ရွာအပြင် မြစ်ဆုံက သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှာ... သူ့တပည့်တွေအားလုံး စီစီရီရီ နားလို့။

ဆရာမကြီးက ဒေါသတကြီးမေးလိုက်တယ်။

“ မင်းတို့ ခေါင်းလောင်းခေါက်တာကို မကြားဘူးလား။ ”

အားလုံးကပြန်ဖြေတယ်။

“ မကြားလိုက်ပါဘူး”

“ နေပါဦး .. မင်းတို့က .. အဲဒီမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ“

ဒီတစ်ခါ ပြန်ဖြေတော့ အားလုံး ညီတူညာတူပါပဲ။

“ ဆင်သေကောင်ကို စောင့်နေတာ”

idea magazine

2013
December

«««« »»»»

တခါတုန်းက လေးသည်တော်

တခါတုန်းကပေါ့။

အလွန်နက်ရှိုင်းတဲ့ တောအုပ်ကြီးတခုရှိတယ်။ အဲဒီတောအုပ်ရဲ့ အနီးအပါးမှာ အတန်အတင့်စည်ကားတဲ့ မြို့တမြို့ရှိတယ်။ မြို့ကလေးက လှိုဏ်ဂူက်သိပ်သည်းတယ်။ အနေအထိုင် ကျစ်လျစ်တယ်။ အဲဒီမြို့ကလေးကိုမှ တနေ့မှာ ထူးခြားတဲ့ လူတယောက် ရောက်လာတယ်။

အဲဒီလူဟာ နက်မှောင်ရှည်လျားတဲ့ မျက်ခုံးတွေရှိပြီး လေးနဲ့မြားကို လွယ်ထားတယ်။ မြို့ကလေးရဲ့ အစွန်ဘက်မှာအိမ်တလုံးဆောက်ပြီး သူ့ဘာသာ သီးသန့်နေတယ်။ မြို့သူမြို့သားတွေနဲ့ အဆက်အဆံမလုပ်ဘူး။ ပြည့်စုံလုံလောက်တဲ့ ငွေကြေးဥစ္စာရှိပုံလည်းရပါရဲ့။ ဘာအလုပ်မှလည်းမလုပ်ဘူး။ တနေ့တနေ့ သူဟာ သူ့ခြံထဲမှာ မြားပစ်လေ့ကျင့်တာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတယ်။

မြို့သူမြို့သားတွေက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ အထင်လည်းကြီးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အကြောင်းကို ဘယ်သူကမှလည်း မသိကြဘူး။ သိရအောင် ချဉ်းကပ်ကြိုးစားသူတွေလည်း မအောင်မြင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီလေးသည်တော်ကြီးဆီ မသွားမဖြစ်သွားရမယ့် ကိစ္စ တခုက ကြုံလာတယ်။ တောအုပ် လိုဏ်ဂူထဲက နဂါးကြီးနဲ့ပတ်သက်ပါတယ်။

မြို့ပြင်ထွက်ပြီး ထင်းခွေယာလုပ်တဲ့သူတွေဟာ အဲဒီနဂါးကြီးရဲ့ ဒုက္ခပေးမှုကို အကြီးအကျယ်ခံနေရတယ်။ သေသူသေ ပျောက်သူပျောက်။ ဒုက္ခိတဘဝရောက်သူကရောက်နဲ့ပေါ့။ အဲဒီနဂါးကြီးကို ချေမှုန်းဖို့အတွက် သူရဲကောင်းကို မျှော်မြင်ကြည့်ရာမှာ တမြို့လုံးက အဲဒီ လေးသည်တော်ကြီးကိုပဲ အာရုံရကြပါတယ်။

“လေးသည်တော်ကြီး … ကျနော်တို့ကို ကူညီပါ“

“………………“

“တောထဲက နဂါးကြီးကို ချေမှုန်းပေးပါ။“

“…………..”

သူတို့တွေ ဘယ်လိုပြောပြော လေးသည်တော်ကြီးက ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ မျက်နှာသေကြီးနဲ့ပဲ ငြိမ်သက်နေတယ်။ မြို့သူမြို့သားတွေ စိတ်ပျက်ပြီး ပြန်သွားကြရတယ်။ နဂါးကြီးရဲ့ အန္တရာယ်ကလည်း ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာတယ်။

လေးသည်တော်ကြီးဆီကိုပဲ သူတို့ ဒုတိယအခေါက်လာပြီး တောင်းဆိုကြပြန်တယ်။

“လေးသည်တော်ကြီး ကျနော်တို့ကို ကူညီပါ“

“......................“

“တောထဲက နဂါးကြီးကို ချေမှုန်းပေးပါ”

ဒီတခါလည်း ပထမတခါတုန်းကလိုပါပဲ။ လေးသည်တော်ကြီးက အင်း မလှုပ် အဲ မလှုပ် လုပ်နေတယ်။ သူတို့ကိုပဲ ခပ်စူးစူး ပြန်ကြည့်နေတာကြောင့် စိတ်လျှော့ပြီး ပြန်ခဲ့ကြရတယ်။

နဂါးကြီးဆိုးသည်ထက်ဆိုးလာတယ်။ တမြို့လုံးလည်း နေလို့ ထိုင်လို့မရတော့ဘူး။ ရှူသွင်းလိုက်တဲ့လေကတောင် နှာခေါင်းထဲမှာ ယောက်ယက်ခတ်ကုန်တယ်။ ဘယ်လိုမှ ကြံရာမရတဲ့အဆုံးမှာ လေးသည်တော်ကြီးဆီကိုပဲ တတိယအကြိမ် ပြန်သွားရပြန်တယ်။

ဒီတကြိမ်မှာတော့ ထူးခြားပါတယ်။ လေးသည်တော်ကြီးက

“ ဘာမှမပြောနဲ့တော့“

သူတို့ကို လက်ကာပြပြီး လေးနဲ့မြားဆွဲပြီးတော့ တောထဲဝင်သွားတယ်။ မြို့သူမြို့သားအားလုံး ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ သူတို့အတွက် အခက်မကြုံရတော့ဘူးပေါ့။

အမှန်ဆို အခက်ကြုံရတာက လေးသည်တော်ကြီးပါ။ သူ့မှာ ဟိတ်ဟန်သာရှိတယ်။ ဘာအရည်အချင်းမှ မရှိဘူး။ သူ လေးနဲ့ ချိန်ရွယ် ပစ်ခတ်လိုက်တိုင်းမှာ မြားဟာ ပစ်မှတ်ကို တခါမှ မမှန်ဘူး။ အရင်နေတဲ့မြို့မှာ ပေါ်တာကြီးဖြစ်လာလို့ လာဇာတ်မြှုပ်နေတာ။ ခုတော့ ဒုက္ခပေါ့။

လေးသည်တော်ကြီးဟာ နဂါးကြီးရှိတဲ့ တောတွင်းလိုဏ်ဂူဆီကို မရောက်ရောက်အောင် ခရီးထွင်သွားပါတယ်။ တွေ့မယ့်တွေ့တော့ နဂါးကြီးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့တယ်။

“ဝှစ် ... ဝှစ် ... ဝှစ် .... ဝှစ်”

သူ့မှာပါလာတဲ့ မြားတွေနဲ့ အလျင်အမြန်ပစ်ခတ်လိုက်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း တချက်မှမထိဘူး။ နဂါးကြီးတောင်ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးမှ ဒေါသထွက်ပြီး လေးသည်တော်ကြီးဆီ “ရှူး“ ကနဲ ခုန်ပျံရောက်ရှိလာတယ်။ လေးသည်တော်ကြီး မျက်လုံးတွေ ပြာဝေပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေပြီလို့ အောက်မေ့မိတယ်။ဒါပေမယ့် အဲဒီ အချိန်မှာ ဝုန်း ဆို မီးခိုးလုံးကြီး ပေါ်လာပြီး နဂါးကြီးနဲ့ သူနဲ့ တနေရာစီဝေးသွားတယ်။ ဆန်းကြယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တဦးက သူ့ကို ကယ်လိုက်တာပါ။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ။ ကျုပ်ကို ကယ်တဲ့အတွက်”

လေးသည်တော်ကြီးက အဲဒီလိုပြောတော့ ဆန်းကြယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက

ခပ်ပြုံးပြုံးပြန်ပြောတယ်။

“ကျုပ်ကသာ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ ကျုပ်က ပစ်မှတ်ကို စောင့်တဲ့နတ်ပါ“

နှစ်ယောက်သားဝမ်းသာအဲလဲနဲ့ နှုတ်ဆက်နေကြတုန်း “ခွပ် … ခွပ်“ ဆိုတဲ့အသံနဲ့အတူ အထိုးခံရပြီး နှစ်ယောက်စလုံး လဲကျသွားတယ်။ ဆန်းကြယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် နောက်တဦး ရောက်လာတာကိုး။

“အမြင်ကပ်လို့ ဝင်ထိုးတယ်ကွာ ဘာဖြစ်လဲ။ ငါက မြားကို စောင့်တဲ့ နတ်ကွ“

“ငါ အထိုးခံရတာကို မကျေနပ်ဘူးကွ“

ပစ်မှတ်ကို စောင့်တဲ့နတ်က အဲလိုပြန်ကြုံးဝါးပြီး သတ်ရင်း ပုတ်ရင်း သူတို့တွေ ပြန်ပျောက်ကွယ်သွားကြတယ်။

ထပ်ပြီး အခက်ကြုံရတာက လေးသည်တော်ကြီးပါ။ ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိ။ ဘယ်ပြန်ရမှန်းမသိ။ တယောက်တည်း ယောင်တိယောင်ချာ။

ပုံပြင်လေးကတော့ ဒါပါပဲ။

နဂါးကြီးလည်း နေလို့မှ ကောင်းရဲ့လားမသိ။

idea magazine
May
2014

««« »»»

တတိယမြောက် နည်းပရိယာယ်

"ရိစ် .... ယား"

ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ဆီက မဟုတ်ပါဘူး။ ယုန်တို့ရဲ့ ကိုယ်ခံပညာလေ့ကျင့်ရေးကျောင်းဆီကပါ။ ယုန်သူငယ် အပေါင်းက အခုန်အပျံလေ့ကျင့်နေကြတယ်။ ဆရာယုန်အိုကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ လိုက်လံကြည့်ရှုရင်း လိုအပ်တာတွေကို ပြင်ဆင်ပေးနေတယ်။ သူတို့ရဲ့ လေ့ကျင့်မှုအဆုံးမှာ ....

"ကဲ ... မင်းတို့ရဲ့ လက်တွေ့လေ့ကျင့်ခန်းကတော့ ပြီးဆုံးသွားပြီ။ ဒီကနေ့ ဒီလောက်ပဲ စာတွေ့လေ့ကျင့်ခန်းကို ဆက်ကြမယ်"

ယုန်ဆရာအိုကြီးက ကျောက်သင်ပုန်းကြီးရှေ့မှာ ယုန်ဘာသာစကားနဲ့ စာတချို့ကို ရေးလိုက်ပြီး ...

"ကဲ ... ဒီနေ့ မင်းတို့ကို သင်ပေးမှာကတော့ တတိယမြောက် နည်းပရိယာယ်ပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး"

"ခြင်္သေ့နဲ့တွေ့ရင် ရင်ဆိုင်နည်းပဲ"

ယုန်သူငယ်လေးတယောက်က အတွန့်တက်တယ်။

"ဆရာကြီး ခြင်္သေ့လို တောအုပ်ဘုရင်ကြီးက သားကောင်ကိုပဲ ဖမ်းစားမှာပေါ့။ ကျနော်တို့လို ပိစိကွေး သတ္တဝါတွေကို ဘယ်ဖမ်းစားပါ့လဲ"

ယုန်ဆရာအိုကြီး စိတ်တိုသွားတယ်။

"တော် ... တန်.... တိတ်၊ ဘဝမှာ ဒါမျိုးလည်း ကြုံရတတ်တာပဲ။ တတ်ထား ကျွမ်းကျင်ထားရမယ်။ ခြင်္သေ့ကိုတောင် ရင်ဆိုင်နိုင်ရင် တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှုရတော့မှာလဲ"

ယုန်သူငယ်တွေအားလုံး ငြိမ်သက်သွားတယ်။ ယုန်ဆရာအိုကြီးက သင်ခန်းစာကိုဆက်တယ်။

"တနေ့မှာ ယုန်တကောင်ဟာ ခြင်္သေ့အစားခံရမယ့်ကိန်းနဲ့ကြုံတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ယုန်ကပြောတယ်။ ခုနကပဲ ခြင်္သေ့မင်း ကျနော့်ကို လွှတ်ပေးလိုက်တယ်

မဟုတ်လား။ ခု ဘာလို့ပြန်ဖမ်းရတာလဲ တဲ့။ ခြင်္သေ့ကြီးက အံ့သြသွားတယ်။ မင်းကို ငါ ဘယ်တုန်းက ဖမ်းပြီး ဘယ်တုန်းက လွှတ်ပေးခဲ့လို့တုန်းလို့မေးတယ်။“

ယုန်သူငယ်တွေအားလုံး စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြတယ်။

“အဲဒီမှာ ယုန်က ခုနတုန်းက ဟိုနေရာမှာလေ ဆိုပြီး ခြင်္သေ့ကို ရေတွင်းတခုဆီကို ဖြားယောင်းခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ရေတွင်းထဲကို ပြတယ်။ ခြင်္သေ့ကြီးက ငုံ့ကြည့်တော့ရေတွင်းထဲက သူ့အရိပ်ကို မြင်တယ်။ ဒေါသတွေ အရမ်းထွက်တော့တာပေ့ါ။ သူ့ပိုင်နက်ထဲကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာတဲ့ နောက်ထပ်ခြင်္သေ့တကောင်ပဲလို့ထင်ပြီး ခုန်အုပ်လိုက်တယ်။ ရေတွင်းထဲမှာ ရေနစ်သေတော့တာပေ့ါ။ ယုန်က လွတ်မြောက်သွားတယ်။ ”

သူ့စကားကို နားထောင်နေတဲ့ ယုန်သူငယ်အပေါင်းက ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားတယ်။ ယုန်ဆရာအိုကြီးက အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးကနေ သရုပ်ခွဲပြီး သီအိုရီ အမျိုးမျိုးနဲ့ ရှင်းလင်း သင်ကြားပေးတယ်။ အချိန်စေ့မှ ကျောင်းဆင်းတယ်။

ယုန်ဆရာအိုကြီးဟာ ယုန်သူငယ်အပေါင်းကို အဲဒီလို သင်ကြားပေးခဲ့တာ ကာလကြာပါပြီ။ ယုန်တို့ တတ်အပ်သော ပညာတွေ အတွက်ဆိုရင် သူဟာ ဂုရုတဆူပါပဲ။ မနက်ခင်းဆို တောထဲမှာ လမ်းလျှောက်ထွက်တတ်တယ်။ တမနက်ခင်းမှာ ထုံးစံအတိုင်း လမ်လျှောက်ထွက်လာရင်း ..

“ဩော် … မင်းက ငါ့ရှေ့တည့်တည့် ရောက်လာတာကိုး“

ကြည့်လိုက်တော့ ခြင်္သေ့ကြီးတကောင်။ ယုန်ဆရာအိုကြီးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းကနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ သူများကို သင်မယ့်သာ သင်ပေးတာ သူကိုယ်တိုင်တွေ့တော့လည်း ကြောက်တာပဲ။ တုန်နေတဲ့ ဒူးကို အနိုင်နိုင် ထိန်းရင်း ကဗျာကယာပြောလိုက်တယ်။

“ကျနော့်ကို စားဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့တော့ ခြင်္သေ့ကြီး ဟိုထောင့်နားက ခြင်္သေ့ကြီး တကောင်က ကျနော့်ကို စားဖို့ စာရင်းတို့ထားပြီးလို့ပါ”

“ဘယ်ထောင့်နားက ခြင်္သေ့ကြီးလဲ။ ငါမသိပါလား။ လိုက်ပြစမ်း”

ယုန်ဆရာအိုကြီးဟာ ခြင်္သေ့ကို ရေတွင်းတခုဆီ မျှားခေါ်သွားတယ်။

“အဲဒီရေတွင်းထဲမှာ ရှိပါတယ်”

ခြင်္သေ့ကြီးက ရေတွင်းထဲ ငုံ့ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ယုန်ဆရာကြီးရဲ့ ညွှန်ကြားချက်လို သူ့အရိပ်ကို ခုန်အုပ်ဘူး။ ဇဝေဇဝါနဲ့ကြည့်ရင်း

“ဒီကောင့်ကို ငါမြင်ဖူးသလိုလိုပဲ”

ရေတွင်းထဲက ပဲ့တင်ထပ်သံပြန်လာတာပေ့ါ။

“ဒီကောင့်ကို ငါမြင်ဖူးသလိုလိုပဲ”

“ငါ့ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းထင်တယ်”

ရေထဲက ခြင်္သေ့ကလည်း ပါးစပ်လှုပ်ပြီး …

“ငါ့ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းထင်တယ်”

ပျော်မြူးသွားပြီး ရေတွင်းအပြင်က ခြင်္သေ့ကို ပြုံးပြတယ်။ ရေတွင်းထဲက ခြင်္သေ့ကလည်း တပြိုင်တည်းပြုံးပြတယ်။ ခြင်္သေ့ကြီးက ယုန်ဆရာအိုကြီးဘက်ကိုလှည့်ပြီး …

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါ့မိတ်ဆွေ ငါ့ဆီလာလည်တာ။ သူမင်းကို စားမယ်ဆို ငါမစားတော့ပါဘူး“

ယုန်ဆရာအိုကြီးကို ကုပ်ကဆွဲပြီး ရေတွင်းထဲပစ်ချလိုက်တယ်။ ယုန်ဆရာအိုကြီး ရေတွင်းထဲကို “ဗွမ်း” ကနဲ ကျသွားပြီး ဂယက်တွေကြားမှာ ခြင်္သေ့အရိပ်ကလည်း ပျောက်သွားတယ်။

“တော်တော် မြန်တဲ့ကောင်၊ ယုန်တကောင်ရတာနဲ့ ပျောက်သွားရော”

ခြင်္သေ့ကြီး ကြည်ကြည်နူးနူး ပြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ်ရေရွတ်သွားလေရဲ့။

“ဪ … ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံရတာ အိမ်ရှင်အတွက် မင်္ဂလာတပါးပါလားနော်”

««« »»»

လူညံ့သုံးယောက်

တခါတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ အလွန်ကပ်စေးနည်းတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ သူ့မှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ သမီးတွေ အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်လို့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားကြပြီ။ အဘိုးကြီးကလည်းသမက်ရွေးချယ်ပွဲကြီး စရပြီ။ ဒါပေမယ့် သူက ကပ်စေးနည်းလွန်းသူဖြစ်တော့ တော်ရုံတန်ရုံ သမက်လောင်းတွေဟာ (တော်ရုံတန်ရုံသာ သုံးဖြုန်းတတ်သူတွေဖြစ်ပေမယ့်) အဘိုးကြီးနဲ့ အဆင်မပြေဘူးပေါ့။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ အဆင်ပြေသွားပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ အဘိုးကြီးက သမီးအကြီးကို ခေါ်တယ်။

“ သမီးကြီး၊ သမီးအတွက် သတို့သားလောင်းရှာတွေ့ပြီ။ ဒီကောင်က ဆီးသီးတစ်ဘူးဝယ်ပြီးရင် တစ်နေ့လုံးမှာမှ ဆီးသီး တခြမ်းတည်းကိုပဲ အရသာခံပြီး စားတဲ့ကောင်တဲ့။ တော်တယ်။ သမီးနဲ့ ပေးစားမယ်”

နောက်တော့ သမီးငယ်ကို ခေါ်တယ်။

“ သမီးငယ်၊ ဒီကောင်က လုံချည်တစ်ထည်ကို ဝယ်ပြီးရင် ခြောက်ပိုင်းခွဲလိုက်တာတဲ့။ ပြီး ကုလားတွေ လန်ကွတ်တီဝတ်သလိုပဲ ဝတ်တာ၊ ဖေဖေ ဘဝင်ကျတယ်။ သမီးနဲ့ပေးစားမယ်”

ဒီလိုနဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ဟာ သူတို့ရဲ့လင်ယောကျာ်းတွေနဲ့လိုက်သွားရတယ်။ ရက် မှ နေ့ လတွေကူးတယ်။ သူတို့တွေအားလုံးပြန်ဆုံမယ့် နေ့တစ်နေ့ကိုရောက်လာတယ်။ သူတို့လူမျိုးတွေရဲ့ ရိုးရာအတိုင်း မိဘ ယောက္ခမ ၊ ဆရာသမား စသူတွေကို ကန်တော့ရတဲ့နေ့ပေါ့။

အဲဒီကာလ။ အဲဒီနေ့ရက်ရောက်ခါနီးမှာ သမက်နှစ်ယောက်ဟာ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ဒီအတိုင်း သွားကန်တော့လို့မရဘူးလေ။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေပါရတယ်။ များလေ ကောင်းလေပဲ။ အစဉ်အလာအရဆိုရင် အဲဒီကန်တော့ပွဲမှာ ကြက်၊ ဝက်၊ ဘဲ၊ သစ်သီးဝလံတွေနဲ့အတူ အရက်ပါ ပါရတယ်။ နောက် လက်ဆောင်တွေကိုတော့ ထည့်ချင်သလိုထည့်။

“ တစ်နှစ်လုံး ကုပ်ကပ် စုဆောင်းခဲ့သမျှ ဒီပွဲမှာ ပြန်ထွက်ရတော့မှာလား”

ကပ်စေးနည်းတဲ့ သမက်နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဒီပြဿနာကို

ဘယ်လိုကျော်လွှားမလဲဆိုတာကို အကြံထုတ်ကြတယ်။ နောက်တော့လည်း အဲဒီနေ့ကို ကြုံရတော့တာပါပဲ။ ကပ်စေးနည်းတဲ့ ယောက္ခမကြီးကို ကပ်စေးနည်းတဲ့ သမက်နှစ်ယောက်က ကန်တော့ကြတယ်။ ပြီး သူယူလာတဲ့ လက်ဆောင်ကို သမက်အကြီးက ထုတ်ပေးတယ်။

“ ဒီနှစ်တော့ ကျွန်တော့ စီးပွားရေး အဆင်မပြေလှလို့ ကြက်၊ ဝက် ၊ ဘဲ၊ သစ်သီးသစ်နှံနဲ့ အရက်ပြည့် တကောင်းအိုးတစ်လုံးကိုပဲ ယူလာပါတယ်။ လက်ခံပါ“

သူ ထုတ်ပေးတာက အဲဒါတွေကို ပုံဆွဲထားတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်။

အဘိုးကြီး (ယောက္ခမကြီး) က လက်ခံပါတယ်။ သမက်အငယ်ကလည်း

“ ကျွန်တော်ပေးနိုင်တာလည်း အဲဒီလောက်ပါပဲ“

ဒီလိုပြောပြီး အဘိုးကြီးရှေ့က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အဲဒီအရုပ်တွေကိုပဲ ဝှက်ယူလာတဲ့ မီးသွေးခဲနဲ့ ဆွဲပြလိုက်တယ်။ အဘိုးကြီးကလည်း ပြုံးပြုံးကြီး လက်ခံပါတယ်။ ပြီးမှ ..

“ မင်းတို့ရဲ့သိတတ်မှုကို ငါကလည်း တုံ့ပြန်ရမှာပေါ့ကွယ်“

စကားအဆုံးမှာ လက်တွေကို လေထဲမှာ အရက်ငှဲ့ထည့်ဟန် လှုပ်ရှားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သမက်နှစ်ယောက်ကိုလည်း အရက်ခွက် ကမ်းပေးဟန်ပြုတယ်။ သမက်နှစ်ယောက်မှာလည်း လှမ်းယူဟန်ပြုတယ်။ မေ့သောက်ဟန်ပြုရတာပေါ့။

အဲဒီ ကန်တော့ပွဲက ပြန်လာချိန်မှာ သမက်အကြီးဟာ စိတ်ထဲမကောင်းဘူး။

“ ဩော် ... ငါ့ကိုယ်ငါ ကပ်စေးနည်းလှပြီ အဓောက်မေ့တာ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မမီပါလားနော် ။ ငါ.. ငါ.. တော်တော် ညံ့တဲ့ ငါပါလား“

သမက်အငယ်ကလည်း စိတ်ထဲမှာ တနုံ့နုံ့နဲ့။

“ ဩော် ... ငါ့ကိုယ်ငါ ကပ်စေနည်းလှပြီအဓောက်မေ့တာ ယောက္ခမကြီးကို မမီပါလားနော်။ ငါ.. ငါ .. တော်တော်ညံ့တဲ့ ငါပါလား ”

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ အဘိုးကြီးရဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ဟာ ငိုကြီးချက်မနဲ့ အဘိုးကြီးဆီကိုရောက်လာကြတယ်။ အဘိုးကြီး မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။

“ ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ”

“ အဖေ့သမက်တွေပေါ့ ။ သမီးတို့ကို ရိုက်တယ် ”

“ ဟေ .. ဘာကြောင့်လဲ“

“ အဖေ့ကြောင့် ပေါ့”

“ ဟ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ“

“ ညတုန်းက အဖေ သူတို့ကို အရက်အများကြီးတိုက်လိုက်တာကိုး။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူတို့က မူးပြီး ရမ်းပြီး ကျမတို့ကို ရိုက်တော့တာပဲ“

“ ဟေ”

အဘိုးကြီးရဲ့ မျက်နှာက သံဝေဂ ကြီးစွာရသွားလိုပါပဲ။

“ ငါ ညက သူတို့ကို အရက်အများကြီး တိုက်လိုက်မိသလား ... ငါမကောင်းဘူး။ ငါ မကောင်းဘူး“

“ အဖေ မကောင်းတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့မကောင်းတာပါ။ အမှန်ဆိုရင် ...”

“ သူတို့က ဘာပြောလဲ”

“ သူတို့က အဖေ့ကြောင့်လို့ပဲ ပြောတာပဲ“

“ အဖေမကောင်းဘူး သမီးတို့ရယ်၊ အဖေမကောင်းဘူး“

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေရဲ့”

“ လေထဲက ယူပြီး တိုက်တဲ့ အရက်ကိုတောင် ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ခွက်နဲ့ တိုက်လိုက်မိသလဲ မသိဘူး။ ငါ့ကိုယ်ငါ ကပ်စေးနည်းလှုပြီ အဓောက်မေ့တာ .. ဩော် ငါ.. ငါ.. တော်တော်ညံ့တဲ့ ကောင်ပါလား။ အတော်ပါသွားပြီပဲ ”

ကဲ .. ပုံပြင်ကတော့ ဆုံးသွားပါပြီ။

ကျနော်တို့ရော သူတို့လို ညံ့ခဲ့ဖူးသလား။ ညံ့ပြနိုင်သလား။ စဉ်းစားကြည့်ကြဖို့ပါပဲ။

idea magazine
October
2013

««« »»»

သက်တူရွယ်တူ

တခါက ဟိမန္တာ တောတန်းရဲ့ ညောင်ပင်ကြီး တပင်အောက်မှာ ဆင်ကြီး တကောင်နေတယ်။ သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ မျောက်၊ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှာ ခါ တို့ နေကြတယ်တဲ့။

အဲဒီ သစ်ပင်ကြီးကို အမှီပြုပြီး အတူတကွ နေထိုင်ကြပေမယ့် သူတို့ချင်း မသင့်မြတ်ကြဘူး။ ပြောရရင် "မတည့်အတူနေ"တွေပေါ့။ တနေ့မှာ သူတို့ရဲ့ သစ်ပင်ကြီးအောက်ဆီကို အလွန်လှပ မွှေးမြတဲ့ သစ်သီးတလုံး ပြုတ်ကျလာတယ်။ ပိုင်ဆိုင်မှုဟာ အပြိုင်ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ မျောက်က ပြောတယ်။

"ဒါဆိုရင် ငါတို့ထဲက အသက်အကြီးဆုံးသူကို ဦးစားပေးမယ်ကွာ။ သူ အရင်စားပြီးမှ သူ့ထက်ငယ်သူစား၊ နောက်ဆုံးကျမှ အငယ်ဆုံးက စားပေါ့ကွာ"

"ဒါဖြင့် အသက်ကို တွက်ကြည့်ကြရအောင်"

ရိုးအ လှတဲ့ ဆင်ကြီးက အရင် စပြောတယ်။

"ငါ ဆင်ပေါက် ငယ်ငယ်လေးတုန်းက ဒီညောင်ပင်ဟာ ငါ့ဗိုက်အောက်ကိုတောင် မထိသေးဘူး"

မျောက်ကပြောတယ်။

"ငါ ထိုင်တတ်ကာစ အရွယ်မှာပဲ ဒီညောင်ပင်ရဲ့ အညွှန့်တွေကို လှမ်းဆွဲကစားခဲ့တာ"

ခါ က ပြောတယ်။

"ဒီညောင်ပင်က ငါ မစင်စွန့်လို့ ပေါက်တဲ့ ညောင်ပင် ကွ၊ အစက ဒီမှာတောင် မရှိဘူး"

အဲဒီတော့ ခါက သူတို့ သုံးယောက်ထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။ မျောက်က အလတ်၊ ဆင်က အငယ်ဆုံး၊ အဲဒါ အဆုံးအဖြတ်ပဲ။

ဆင်က အငယ်ဆုံးဖြစ်နေတော့ သက်ပြင်းချရင်းပြောတယ်။

" အဲဒါဆိုရင်လည်း ဒီသစ်သီးကို အကိုကြီး ခါ က အရင်စားပါ၊ ဦးဦးဖျားဖျား ဦးချရတာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့စားပြီး ကျန်တာကိုမှ အငယ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ကျနော်က

စားပါ့မယ်”

ခါ က တဟားဟားရယ်တယ်။ မျောက်ကလည်း လိုက်ရယ်တယ်။ ဆင်ကြီးမှာတော့ မျက်နှာငယ်ကလေးနဲ့ ။ ရယ်လို့ အားရတဲ့အဆုံးမှာ ခါက သစ်သီးကို စ စားတယ်။

“ဂစ်”

တစ်ချက်ပဲ မျိုရသေးတယ်။ ခါ ဟာ တကိုယ်လုံး ပြာနှမ်းပြီး သေဆုံးသွားတယ်။ အသက်ကြီးတယ်ဆိုပြီး ဦးဦးဖျားဖျား စားချင်တဲ့ ခါကတော့ (အရပ်စကားနဲ့ပြောရရင်) “ကြွ” သွားပါပြီ။ မျောက်မှာ (နဂိုကမှ ဂနာမငြိမ်ရတဲ့ကြားထဲ) ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်ပြီး။

“ဒါ .. ဒါ .. အဆိပ်သီးပဲကွ”

“အင်း”

“ဒါဖြင့်လည်း လွှင့်ပစ်လိုက်ရအောင်ကွာ နော်၊ ဘာဖြစ်လို့ စားနေတော့မှာလဲ၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ကြားမှာလည်း အကြီးအငယ် မခွဲခြားပါနဲ့တော့ သက်တူရွယ်တူတွေလိုပဲ သဘောထားကြတာပေါ့ကွာ နော် ... နော်... နော်...”

သစ်ကိုင်းတွေကို လေတိုးသံက “ရှဲ” ကနဲ မြည်သွားပါတော့တယ်။

««« »»»

နတ်မင်းရယ်သံ

တခါက ရွာတရွာရဲ့ နံဘေး အနီးအနားတောစပ်မှာ ကြီးမားတဲ့ ညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီ ညောင်ပင်ကြီးအခောက်မှာ အနှစ်နှစ် အလလက တည်ထားပုံရတဲ့ နတ်ကွန်းကြီးလည်း ရှိတယ်။ ရွာသူရွာသားတွေကလည်း အစဉ်အလာအရ အဲဒီ နတ်ကွန်းကြီးကို ပူဇော်ပသ ကြပါတယ်။

ရွာကတော့ စည်ကားတဲ့ရွာကြီးပေါ့။ မြို့တွေနဲ့ဆက်သွယ်ဖို့ ဖောက်လုပ်လက်စ လမ်းလည်းရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် လူမညီတော့ လမ်းက မပြီးဘူး။ အဲဒီလမ်းကိုလည်း မသုံးကြဘူး။ နတ်ကွန်းရှေ့က ဖြတ်ပြီး တောလမ်းအတိုင်းပဲ မြို့တွေဆီကို သွားကြလာကြတယ်။

တနေ့မှာ ရွာသားကြီးတယောက်ဟာ သူ့သားကို မြို့မှာ ကျောင်းထားဖို့အတွက် သားလက်ကိုဆွဲပြီး တောလမ်းအတိုင်း တက်လာတယ်။ နတ်ကွန်းရှေ့က အဖြတ်မှာ နတ်ကြီးက ထ ရယ်တယ်။ ဖခင်ဖြစ်တဲ့ ရွာသားကြီးဟာ အံ့ဩတာနဲ့အမျှ ပီတိလည်း ပွားရတယ်။

“ငါ့သားဟာ အထွဋ်အထိပ်ရောက်မယ့်သားပဲ။ နတ်ကြီးကတောင် မတ်တပ်ရပ်ပြီး အရိုအသေပေးရတယ်”

မြို့တော်က ကျောင်းမှာ သားကိုထားခဲ့ပြီး မျှော်လင့်ချက်တွေလည်းကြီးမားခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ နှစ်တွေကြာသွားတယ်။ သားက ရွာကို ပြန်လာတဲ့အခါမှာလည်း နတ်ကွန်းရှေ့ရောက်ရင် နတ်ကြီးက ထရယ်ပေးဆဲပါပဲ။

တနေ့မှာတော့ မြို့တော်ကရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေဆီကနေ သားဖြစ်သူရဲ့သတင်းကို ဖခင်ရွာသားကြီး ကြားရပါတော့တယ်။

“ခင်ဗျားရဲ့သားက မြို့တော်မှာ နာမည်ကျော်နေပြီ“

ရွာသားကြီး အရမ်းဝမ်းသာသွားတာပေါ့။

“ဟုတ်လား ဘယ်လို နာမည်ကျော်တာလဲ“

“စောရကြီး တယောက်အဖြစ် နာမည်ကျော်နေလေရဲ့“

“ဘာဗျ“

“အဟုတ်ပြောတာ .. အခုဖမ်းမိထားလို့ အကျဉ်းထောင်ထဲရောက်နေပြီ“

ရွာသားကြီးဟာ ဒေါသူပုန်ထပြီး မြို့တော်ကို လိုက်သွားပါတယ်။ အမှန်ပါပဲ။ သူ့သားဟာ အထင်ကရ သူခိုးကြီးတယောက်အဖြစ် အကျဉ်းစံနေရပါပြီ။ ဝမ်းနည်းပမ်းနည်းနဲ့ ရွာပြန်လာတဲ့ ရွာသားကြီးဟာ နတ်ကွန်းရှေ့ အရောက်မှာ ပေါက်ကွဲပါတော့တယ်။

“သင်ဟာ လူလိမ် လူညာပဲ”

နတ်ကြီးက အံ့အားသင့်သွားတယ်။

“ကျုပ်က နတ်ပဲ ဘာကိစ္စ လူလိမ် လူညာဖြစ်ရမှာလဲ“

“ဒါဖြင့် နတ်လိမ် နတ်ညာပဲ“

“အလို ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

“ကျုပ်သားလာတိုင်း ခင်ဗျားက မတ်တပ်ရပ်ပြီး အရိုအသေပေးတယ်။ ကျုပ်သားကပဲ ကြီးမြတ်သူဖြစ်လာတော့ မယောင်ယောင်၊ အခုတော့ ကျုပ်သားဟာ သူခိုးကြီးဖြစ်သွားပြီဗျ“

နတ်ကြီးက တဟားဟားအော်ရယ်ပါတယ်။

“ဘယ့်နှယ့် ခင်ဗျားသားကို ကျုပ်က အရိုအသေပေးရမှာလဲ။ ခင်ဗျားသားက သူခိုးဇာတာပါလို့ ကျုပ်နတ်ကွန်းက ရှိတာလေးတွေကို “မ“သွားမှာ စိုးလို့ ထထ ရပ်ကြည့်ရတာ“

“ခင်ဗျား .. အို ဘာပဲပြောပြော ခင်ဗျားမကောင်းဘူး“

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ရွာသူကြီးက သူတို့အနားကို ရောက်လာတယ်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ“

သူတို့က အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြတယ်။ ရွာသူကြီးက သေသေချာချာ နားထောင်ပြီး အတော်ကြာအောင် စဉ်းစားတယ်။ နောက်မှ နတ်ကြီးကို ..

“ဒီလိုလုပ်ပါ .. နောက်ဆို အသင် နတ်မင်းကြီးက လူဆိုးလို့တွေ့ရင် လူဆိုးလို့ အော်ပေးပါ“

“အို ... အဲ့ဒီလိုတော့ ကျုပ်က သူများ မကောင်းကြောင်းကို မပြောချင်ဘူး။ ဒီလိုလုပ်မယ်။ လူဆိုးတွေ့လို့ ဘာမှ မအောင်ဘူး။ လူကောင်းတွေ့ရင် လူကောင်းပါလို့အော်ပေးမယ် ဟုတ်ပလား“

“အင်း .. အဲ့ .. ဟို ကောင်းပြီလေ“

သူကြီးအိမ်မှာ နောက်တနေ့ အစည်းအဝေးလုပ်တော့ သူကြီးက ရွာသားတွေကို အဲ့ဒီအကြောင်း တဆင့်ပြန်ရှင်းပြတယ်။ ရွာသားတွေက အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ်။

“ငါပြောတာကို ကြားကြလား“

“ကြားပါတယ်“

အစည်းအဝေးပြီးချိန်မှာ ရွာသားတွေ မျက်နှာ မအီမသာနဲ့ ပြန်သွားကြတယ်။

အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို နောက်နေ့တွေမှာ ကြုံရတော့တာပဲ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပစ်ထားတဲ့ လမ်းဟောင်းကြီးကို ပြုပြင်ပြီး ရွာသားတွေ စုပေါင်း ဖောက်လုပ်ကြတယ်။ တောလမ်းအတိုင်း နတ်ကွန်းကြီးရှေ့က ဖြတ်သွားဖို့အလုပ်ကို ဘယ်သူမှ မလုပ်ကြတော့ဘူး။

မြို့သား လမ်းကြီးပြီးသွားတယ်။ အဲဒီလမ်းမအတိုင်းပဲ သွားကြလာကြတယ်။ တောလမ်းအတိုင်းတော့ နတ်ကွန်းကြီးရှေ့က ဘယ်သူမှ မဖြတ်ရဲတော့ဘူး။ နတ်ကြီးက နားလည်ရခက်သွားတယ်။

“လူကောင်းကို လူကောင်းပါလို့ အခေါ်ပေးပါမယ်ဆိုမှ ဘာကိစ္စ ငါ့ရှေ့က မဖြတ်ရဲတာလဲ“

“ဘာဖြစ်လို့လဲ“

“ဘာကြောင့်လဲ“

နတ်မင်းကြီးစဉ်းစားပါတယ်။ နေ့ရက်အတော်ကြာပြီးတော့မှ

“ဟား ဟား ဟား ဟား “

နတ်ကြီး ထရယ်ပါတော့တယ်။ အူလှိုက် သည်းလှိုက်ကို ရယ်ပါတယ်။

“ဟား ဟား ဟား ဟား “

ဘာတွေကို သဘောပေါက်ပြီး နတ်ကြီး ထရယ်တာလဲ မသဲကွဲပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တချို့လူတွေရဲ့ နားထဲမှာတော့ အဲဒီ နတ်မင်းရယ်သံကို ဒီနေ့ထက်ထိ စွဲနေတုန်းပဲလို့ သိရပါတယ်။

idea magazine
February
2014

««« »»»

ရွှေလက်ညှိုး

တခါက မြို့တမြို့မှာ ရှေ့ဖြစ်ဟော အလွန်မှန်တယ်ဆိုတဲ့ ပုရောဟိတ်ကြီး တယောက်ရှိတယ်။ စာမေးပွဲဖြေဆိုပြီးပြန်လာတဲ့ ကျောင်းတော်သား သုံးယောက်ဟာ ပုရောဟိတ်ကြီးဆီကို ဗေဒင်မေးဖို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြလေရဲ့။

ပုရောဟိတ်ကြီးဟာ သူ့ရဲ့ အဆောင်ထဲမှာ သားမြီးယပ်တောင်ကြီး ခတ်ပြီး မြိန့်မြိန့်ကြီး ထိုင်နေတယ်။ ပုရောဟိတ်ကြီးရဲ့ နံဘေးမှာဖိုးသူတော်ကြီး တစ်ယောက်လည်းထိုင်နေတယ်။ ကျောင်းတော်သား သုံးယောက်ထဲမှာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပုံရတဲ့ လူငယ်က သူတို့သိချင်တဲ့ လိုရင်းမေးခွန်းကိုပဲ တန်းမေးတယ်။

“ပုရောဟိတ်ကြီး .. ကျနော်တို့ကို ယတြာတွေ ဘာတွေလည်း မချေခိုင်းပါနဲ့။ ဗေဒင်အရ ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာကိုသာ တန်းဟောပါ။ တပည့်တပန်းတွေသုံးပြီး ခြောက်စား မြှောက်စားလည်း မလုပ်ပါနဲ့၊ ပုရောဟိတ်ကြီး ကိုယ်တိုင်ဖြေပါ“

“မင်းတို့က ဘာကိုသိချင်တာတုံး”

“ကျနော်တို့ သုံးယောက် ခု စာမေးပွဲဖြေပြီး ပြန်လာပါတယ်။ ဘယ်သူအောင်ပြီး ဘယ်သူကျမယ်ဆိုတာကို သိချင်ပါတယ်။ ပြောပြပေးပါ”

ပုရောဟိတ်ကြီးက သားမြီးယပ်ကိုကိုင်ပြီး မျက်လုံးတွေကို ခပ်တည်တည် မှိတ်လိုက်တယ်။ ခဏကြာပြီးမှ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်ပြီး လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြတယ်။ ကျောင်းတော်သားလေးတွေက ။။

“အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ပုရောဟိတ်ကြီး”

“အထက်က အမိန့်ရှိတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကို မပြောပြရဘူးတဲ့။ ကိုယ့်အတိတ်နိမိတ်နဲ့ ကိုယ် ကောက်ယူတဲ့”

“ဟာ ဗျာ ”

ကျောင်းတော်သားလေးတွေက မကျေမနပ်နဲ့ ပြန်လှည့်ထွက်သွားကြပါတယ်။ သူတို့တွေတင်မဟုတ်ဘူး။ ဘေးမှာထိုင်ကြည့်နေတဲ့ ဖိုးသူတော်ကြီးကလည်း ပုရောဟိတ်ကြီးကို မကျေနပ်ဘူး။ ဒါ ပုရောဟိတ်ကြီး သက်သက် ညာစားနေတာလို့ သူမြင်တယ်။ (ကြိုပြောထားမယ်။ ဟုတ်လည်းဟုတ်တယ်။) ဖိုးသူတော်ကြီး စကားတစ်ခွန်းကို မကျေမချမ်းဆိုလာတယ်။

“သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က စာမေးပွဲကျသွားရင် ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်မတုံး”

“အဲဒီတစ်ယောက်ကို ကျုပ်ပြောတာပေါ့ဗျ။ လက်ညှိုး တစ်ချောင်းတည်း ထောင်ပြတာ မမြင်ဘူးလား”

“တစ်ယောက်တည်းက အခေါင်သွားရင်ကော”

“အဲဒါဆိုရင်လည်း အဲဒီတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ပြောတာပဲ“

“သုံးယောက်စလုံး စာမေးပွဲကျရင်ကော”

“တစ်ယောက်တောင်မအခေါင်ဘူးလို့ ပြောတာ”

“သုံးယောက်လုံးစာမေးပွဲအခေါင်ရင်ရော”

“တစ်ယောက်မှ မကျဘူးလို့ ပြောတာ“

“အကြောင်းကြောင်းကြောင့် စာမေးပွဲအခေါင်စာရင်းတွေ မထုတ်ပြန်ဖြစ်ရင်ကော”

“တခုခု အနှောက်အယှက်ရှိနေတယ်လို့ပြောတာ”

ဖိုးသူတော်ကြီးက မကျေနပ်ပါဘူး။ မဟုတ်မှန်းသိသိကြီးနဲ့ ခံနေရလို့ပါ။

“နေဦးဗျာ ... ခင်ဗျားကို ကျနော် တစ်ခုမေးမယ်”

“ဘာမေးမှာလဲ”

“ဗေဒင်ပဲ မေးမှာပေါ့ဗျ”

ပုရောဟိတ်ကြီးက သားမြီးယပ်ကြီးကို ခါရမ်းပြီး မျက်လုံးအစုံမှိတ်သွားပြန်တယ်။ ခဏကြာမှ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်လာပြီး ညာဘက်လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြပြန်တယ်။ ဖိုးသူတော်ကြီးက

“အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ”

“ တော်. .. တန် ... တိတ် .. လို့ပြောတာ”

ဖိုးသူတော်ကြီး အရမ်းဒေါပွသွားပါတယ်။ ဂျစ်ကပ်ကပ်နိုင်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း တင်းတင်းမာမာ ဆိုလာပါတယ်။ ညာဘက်လက်ညှိုး ပြန်ထောင်ပြပြီးဆိုတာပါ။

“ ကဲ ... ခု ခင်ဗျားကို ကျုပ် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြတယ်”

“ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ“

“ ပြော ... အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ ကလေးတောင်သိတယ်ဗျာ .. သွားသွား ... ရှူရှူးပေါက်ချင်ရင် နောက်ဖေးမှာ အိမ်သာရှိတယ်”

««« »»»

မီးတောက်ကို ချုပ်ကိုင်တဲ့သူ

“ဦးမင်း ပြောခဲ့တဲ့စကားကို ဦးမင်း မှတ်မိပါတယ်နော်။ မီးကို စက္ကူနဲ့ ထုပ်နိုင်တဲ့ တနေ့မှာ ငါ့သမီးကို မင်းလာတောင်း။ ငါစဉ်းစားမယ်ဆိုတာ”

“အေး ဟုတ်တယ် ပြောခဲ့ဖူးတယ်”

“ဦးရဲ့ အတွေးအခေါ်ကို ကျနော် လေးစားပါတယ်။ မီးကို စတင်တွေ့ရှိတာက လူ့ယဉ်ကျေးမှုအတွက် အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ အချက်ပေကိုး”

“အင်း“

”စက္ကူကို တီထွင်နိုင်ခဲ့တာလည်း လူ့ယဉ်ကျေးမှုကို အပြောင်းအလဲဖြစ်စေခဲ့တာပဲ။ စက္ကူကို တီထွင်သူဟာ တရုတ်လူမျိုးတို့ရဲ့ ဟိုတီ နန်းတော်ထဲက ပညာရှိ “နိုင်းလွန်” လို့ ပြောနေကြတယ်။ အဒေီ ၁၀၅ နှစ်မှာတို့ ဘာတို့ပေါ့။ မဟုတ်သေးပါဘူး ဦးမင်းရယ်၊ တကယ့်တကယ်ကျတော့ စက္ကူကို နကျယ်ကောင်တွေက စပြုလုပ်တာပါ”

“ဘာ”

“အမှန်ပဲ ဦးမင်း ရဲ့ ၊ သူတို့ဟာ နကျယ်အိမ်ဆောက်ဖို့အတွက် သစ်သားစကလေးတွေကို ဝါးပြီး စက္ကူဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒါကိုမှ လူတွေက လိုက်တုတာပါ။ အီဂျစ်တွေကဆိုရင် **Papyerus** ဆိုတဲ့ ကျူပင်တစ်မျိုးကနေ စာရေးလို့ရမယ့် ပိတ်စပုံစံ ဖြတ်ပိုင်းတွေကို ထုတ်လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ အာရပ်တွေဆီကို”

“အင်း ထားပါတော့။ လိုရင်းကိုပြောကွာ”

“ ဩော် .. အဟင်း ဒီလိုပါပဲ။ ဟိုလေ ကျနော် ပြောချင်တာက ဘာပဲပြောပြော မီးကို စက္ကူနဲ့ထုပ်ပိုးဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး။ ကျနော် အတော်ကို ကြံဆ တွေးတောရပါတယ်။ အဲဒီလို တီထွင်နိုင်ဖို့ ဦးမင်းရဲ့ စမ်းသပ်ချက်ကို တုံ့ပြန်ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ဆိုတာကလည်း ကျနော့်အနေနဲ့ တွေးခေါ်မှု စနစ်မျိုးစုံကို လေ့လာခဲ့ရပါတယ်။ ဒီဘိုးနီးတဲ့ ပီတာဒရက်ကာတို့တင် မကပဲ ...”

“တော်ပါတော့ကွာ မင်း ဘယ်လိုလုပ်သလဲဆိုတာကို ပြော”

“ကျနော်ပြောရင် ဦးမင်း အံ့သြသွားမှာပါ။ အမေရိကတိုက်ကို တွေ့ခဲ့တဲ့ ကိုလံဘတ်စ် ဘဲဥကို ထောင်ပြသလိုမျိုးပေါ့”

“ မင်း တော်တော် လေရှည်တဲ့ကောင်ပဲကွာ ငါ့မှာ အချိန်မရဘူး”

“ဒါဆိုရင်လည်း ဒီမှာကြည့်ပါတော့ ဦးမင်းရယ် ကျနော် မီးကို စက္ကူနဲ့ ထုပ်ထားလိုက်ပါပြီ။ ဒီမီးပုံးလေးဟာ မီးကို ထုပ်ပိုးထားတဲ့ စက္ကူမီးပုံးပါ”

“ဪ .. မင်း မဆိုးဘူးပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ .. အဟဲဟဲ .. ဟုတ်ကဲ့ ကျနော် အဓေင်မှတ်ရပြီပေါ့နော်”

“အေး .. မင်းက အဓေင်မှတ်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂုဏ်ထူးမှတ်ရသွားသူက ရှိတယ်ကွ”

”ဗျာ”

“အေး ဟုတ်တယ် ။ နောက်မှ ငါ စဉ်းစားမိတယ်။ မီးကို စက္ကူနဲ့ ထုပ်တာကမှ လွယ်ဦးမယ်။ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့ ထုပ်နိုင်ဖို့က မလွယ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် စက္ကူမီးပုံးလုပ်တဲ့ မင်းနဲ့ ပေးစားမယ့်အစား ကြွပ်ကြွပ်အိတ် မီးပုံးပျံလုပ်တဲ့ ဒဂုံမြောက်က မောင်မောင်မြင့်ဦးဦးမြင့် နဲ့ပဲ ငါ့သမီးကို ပေးစားတော့မယ်”

“ဗျာ”

idea magazine
August
2014

««« »»»

ဝေးကွာခြင်း သစ်ပင်

"တို့တော့ ဘယ်ကိုရောက်နေပြီလဲမသိဘူး"

အားလုံးစိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားသွားချိန်မှာ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ဖျောင်းဖျ အားပေးတယ်။

"မကြောက်ကြနဲ့။ ဟိုးမှာမြင်နေရတဲ့သစ်ပင်ကြီးဆီကို ရောက်အောင် အရင်သွားကြမယ်"

သူ ညွှန်ပြရာ သစ်ပင်ကြီးက မြင့်မား ထည်ဝါလွန်းလှပါတယ်။ အဝေးကနေလှမ်းကြည့်ရတာတောင်မှ အားကိုးချင်စရာ ကောင်းတဲ့ သစ်ပင်ကြီးပါပဲ။ အားလုံးကလည်း သဘောတူကြတယ်။

"ကောင်းတယ် လောလောဆယ်တော့ အဲ့ဒီလို လုပ်ရမှာပဲ"

သစ်ပင်ကြီးရှိရာဆီ သူတို့ ဦးတည်ပြီး ခရီးနှင်လိုက်တယ်။ သစ်ပင်ကြီးဆီ အရောက်မှာပဲ အရာရာအားလုံးဟာ ပြာဝေဝိုးတဝါး သူတို့အားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့တယ်။

အဲဒီသတင်းကို ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လှည်းသားငါးဆယ် ပျောက်ဆုံးမှုကတော့ နေပြည်တော်ထိ သတင်းပေါက်သွားပါတယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်က ရဲမက်တွေကို အမိန်ပေးတယ်။

"သွား ... သူတို့တွေ ဘယ်လိုပျောက်ကွယ်သွားသလဲဆိုတာကို စုံစမ်းပြီးဖော်ထုတ်ကြ၊ တွေ့အောင်ရှာကြ"

ရဲမက် ငါးဆယ်ဟာ လှည်းသားငါးဆယ်ကို ခြေရာခံ၊ သဲလွန်စခံပြီး လိုက်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ..

"လှည်းဘီးရာတွေဟာ ဟိုသစ်ပင်ကြီးဆီ ဦးတည်ပြီးသွားနေတယ်။ အဲ့ဒီကို တို့သွားကြတယ်"

တက်ညီလက်ညီ သူတို့တွေ ထွက်ခွာခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ သစ်ပင်ကြီးဆီ အရောက်မှာပဲ အရာအားလုံးဟာ ပြာဝေဝိုးဝါး သူတို့အားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့တယ်။ ရဲမက်တစ်ဦးရဲ့ အချိန်မီ သတင်းပို့လွှတ်ချက်အရ သစ်ပင်ကြီးတပင်အနီးမှာ အန္တရာယ်ကြုံရကြောင်းကို အားလုံးသိလိုက်ရပါတယ်။

ဘယ်လို သစ်ပင်ကြီးလဲ ..။ အားလုံးက စိတ်ဝင်စားကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

လောကကြီးကလည်း ခက်ပါတယ်။ ရှာချင်တိုင်းလည်း ရှာမတွေ့ပါဘူး။ သစ်ပင်ကြီးကိုရှာမတွေ့ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ပဲ လူတွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ သောင်မတင် ရေမကျ ဖြစ်ကျန်နေရပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ အဲဒီသစ်ပင်ကြီးအောက်ကို မိသားစု တစ်စုရောက်လာတယ်။ အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ သမီးလေးရယ်ပေါ့။ တောထဲမှာ မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး အဲ့ဒီသစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ အမောဖြေနားကြတယ်။

တကယ်တော့ သူတို့မိသားစုဟာ လောကဓံရဲ့ အထုအထောင်းကို ငရုတ်ဆုံကြီးလို ခေါင်းငုံ့ ခံခဲ့ရသူတွေပါ။ ငွေဝယ်ကျွန်ဘဝကနေ ထွက်ပြေးလာရတဲ့ မိသားစုပါ။ အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ် ဒုက္ခတွေကို ကြုံနေရပေမယ့် အခုတော့သူတို့မိသားစု လွတ်လပ်စွာ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြပြီ။ ဘဝသစ်ကို စတင်နိုင်ပြီလို့ ယုံကြည်နေကြတယ်။

ဖခင်ဖြစ်သူက ဝမ်းပန်းတသာကျူးရင့်တယ်။

“ကဲ .. အခုတော့ တို့မိသားစုတွေ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြပြီပေါ့”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အရာအားလုံးဟာ ပြာဝေဝိုးဝါး .. သူတို့မိသားစုကလေးဟာလည်း ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့တယ်။

ထူးခြားမှုတွေကိုနောက်ပိုင်းကာလမှာ ထပ်ဆင့်ကြုံတွေ့ရပြန်ပါတယ်။ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ လူညီးကုန်သည်တွေ၊ ရဲမက်တွေနဲ့ မိသားစု သုံးဦးကို တကွဲတပြား ပြန်လည်ရှာတွေ့ကြလို့ပါပဲ။ သူတို့တွေအားလုံး သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ။

ခက်တာက သူတို့ကို ဘာမှမေးလို့မရဘူး။ သစ်ပင်ကြီးရဲ့ နေရာကိုလည်း သူတို့တွေ ရေရေရာရာ မပြောနိုင်ဘူး။ သစ်ပင်ကြီးဟာ အားလုံးအတွက် ဒဏ္ဍာရီ ဆန်နေပါတယ်။ ဘယ်သူက ဘယ်လို အမည်ပေးလိုက်သလဲမသိပါဘူး။ သစ်ပင်ကြီးဟာ “ဝေးကွာခြင်းသစ်ပင်” ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ ကျော်ကြားနေပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ ...

မိဘဆွေမျိုးတွေရဲ့ ကန့်ကွက် တားဆီးမှုကို ခံရတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦးဟာ အဲဒီ “ဝေးကွာခြင်းသစ်ပင်”ကြီးအောက်ကို မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ရောက်သွားပါတယ်။ ရုန်းကန်ပြေးလွှားလာရသမျှ သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ နားနေ အမောဖြေရင်း ကောင်းလေးက မယုံမရဲနဲ့ ..

“တို့ အခုရောက်နေတာ ဝေးကွာခြင်း သစ်ပင်ကြီးရဲ့အောက် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် .. ကြားဖူးတာတွေနဲ့ ကိုက်ညီနေတယ် အကို၊ ညီမလေး အဲ့ဒါကို စဉ်းစားနေတာ“

“အဲ့ဒါဆို တို့တွေ ဆုတောင်းကြည့်ကြတာပေါ့ကွာ”

ချစ်သူနှစ်ဦး တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်တွဲလို့ ဆုတောင်းကြတယ်။

“အို .. ဝေးကွာခြင်းသစ်ပင်ကြီး ..။ ကျနော် ကျမတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်အနေနှင့် ဝေးသွားရမည်ဆိုလျင်လည်း အနီးဆုံးသာ ဝေးကွာချင်ပါသည်။ ကူညီစောင့်မတော်မူပါ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အရာအားလုံး ပြာဝေဝိုးဝါးပြီး သူတို့နှစ်ဦးပျောက်ကွယ်သွားတော့တယ်။

ကောင်လေးသတိရလာတော့ လူသူမနီးတဲ့ မြို့ပြတစ်ခုမှာ ချစ်သူကို အော်ခေါ်တော့တယ်။

“ညီမလေး…“

ပြန်ထူးသံကြားရတယ်။ အဝေးကြီးက မဟုတ်ဘူး။ သူ့နောက်ကျောကပ်လျက်က။

“ညီမ ဒီမှာရှိပါတယ် အစ်ကို”

“ဟာ .. ဒါဆို တို့တွေ ဘယ်မှာဝေးလို့လဲ ။ ပျော်လိုက်တာ ညီမလေးရယ် ..”

သူလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေးကို မတွေ့ရဘူး။ ထပ်ကြည့်လိုက်တယ်။ ထပ်လှဲ့ပြန်တယ်။ နားလည်ရခက်သွားပြီ။

“ညီမလေး .. အကိုတို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ“

“ကျောချင်းကပ်လျက် ဝေးနေကြတာ အကို၊ နီးနီးလေးနဲ့ အဝေးကြီး ဝေးသွားပြီ။ ဝေးကွာခြင်းရဲ့ ဗဟိုမှတ်ပေါ် ညီမလေးတို့ ရောက်သွားပြီ”

“အို”

ကဲ … အဲဒီလိုဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုကယ်တင်ကြမလဲ။ ခက်တာက “ဝေးကွာခြင်းသစ်ပင်“ ရှိတဲ့နေရာကို ဘယ်မြေပုံထဲမှာမှ အတိအကျ ထည့်ဆွဲမထားဘူးလေ။

idea magazine
march
2014

««« »»»

ကမ္ဘာ

ငါနေထိုင်တဲ့ ဒီကမ္ဘာ

ပင်လယ်အိုင်ကြီးပါ

ခုန်ကာပေါက်ကာ ဆော့ကစား

ငါဟဲ့ ကိုရွှေဖား ။. ။

တစ်နေ့မှာ မြွေတစ်ကောင်ဟာ အခေါင်မြင့် ခန့်ညားလှတဲ့ အဲဒီ ကဗျာရွတ်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရသတဲ့။ “ဖား” ဆိုလို့ စိတ်ဝင်စားပြီး အသံကြားရာဆီကို လိုက်ကြည့်တော့ ရေတွင်းပျက် တစ်ခုထဲက ဖြစ်နေတယ်။ ကဗျာရွတ်ဆိုသူကတော့ ရေတွင်းပျက်ထဲက ရေစပ်စပ်မှာ နေထိုင်သူ ဆူဖြိုးလှတဲ့ ဖားကြီးပေါ့။

အဲ့ဒီဖားကြီးကို မြွေက အတော် သွားရည်ကျမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ရေတွင်းပျက်ထဲကို သူမဆင်းရဲဘူး။ ပြန်တက်ဖို့ မလွယ်တဲ့ ရေတွင်းဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ ဖားကိုပဲ စိတ်ဆင်းရဲအောင် သူလုပ်လိုက်တယ်။

“တော်စမ်းပါ ကိုရွှေဖားရယ် ခင်ဗျားရဲ့ ကမ္ဘာဆိုတာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ။ ဒါလောက်လေးကို ကမ္ဘာလို့ မခေါ်ပါဘူး။ ကမ္ဘာဆိုတာက မြေတွင်းတွေ ရေကန်တွေ သစ်ပင်တွေ ကြွက်တွေ အများကြီးရှိတယ်“

ဖားက သူပြောတာကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ဘာမှလည်း ပြန်မပြောဘူး။ သူ့ကဗျာနဲ့ သူပဲ ခုန်ပေါက် ဆော့ကစားနေတယ်။ မြွေလည်း စိတ်လျှော့ပြီး လှည့်ပြန်သွားတယ်။

သိန်းငှက်တစ်ကောင်ကလည်း ဒီလိုပဲ ကဗျာရွတ်သံကြားလို့လာကြည့်တယ်။ ဖားတစ်ကောင် ရေတွင်းထဲက ရွတ်ဆိုနေတာမို့ တခစ်ခစ် ရယ်ရင်းပြောတယ်။

“တော်စမ်းပါ ကိုရွှေဖားရယ် .. ခင်ဗျားရဲ့ ကမ္ဘာဆိုတာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ။ ဒါလောက်လေးကို ကမ္ဘာလို့ မခေါ်ပါဘူး။ ကမ္ဘာဆိုတာက တောင်တန်းတွေ ၊ တိမ်တိုက်တွေ အသိုက်တွေ အများကြီးရှိတယ်”

သူ့ထုံးစံထင်ပါရဲ့။ ဖားက ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဘာမှလည်း ပြန်မပြောဘူး။ သူ့ကဗျာနဲ့သူပဲ ခုန်ပေါက်ဆော့ကစားနေတယ်။ သိန်းငှက်လည်း စိတ်လျှော့ပြီး လှည့်ပြန်သွားတယ်။ တောလည်ထွက်ရင်း ခဏ အမောဖြေနေတဲ့ မုဆိုးတစ်ယောက်

ခမျာလည်း မနေသာဘူး။ ရေတွင်းထဲ ငုံ့ကြည့်ပြီး ဖားကို နားချယူတယ်။

“တော်စမ်းပါ ကိုရွှေဖားရယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကမ္ဘာဆိုတာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ။ ဒါလောက်လေးကို ကမ္ဘာမခေါ်ပါဘူး။ ကမ္ဘာဆိုတာက တောတွေ၊ ရွာတွေ၊ မြို့တွေ၊ ဈေးတွေ သားကောင်တွေ အများကြီးရှိတယ်“

ဖားကတော့ မကြားသလိုပါပဲ။ သူ့ကဗျာနဲ့ သူ ကျွမ်းထိုး ဆော့ကစားနေတယ်။ မုဆိုးလည်း စိတ်လျှော့ပြီး လှည့်ပြန်သွားတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ သူတို့စိတ်လျှော့တယ်ဆိုတာက လုံးလုံးလျားလျား စိတ်လျှော့တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ကြုံရင် ကြုံသလိုတော့ အဲဒီစကားတွေကို ဖားကိုဝင်ဝင်ပြောနေကြတာပေါ့။ သူတို့ချင်းမဆုံမိကြတာပဲရှိတယ်။

တစ်နေ့ ..

မြွေက ဖားကို အဲဒီစကားတွေကိုလာပြောနေတုန်း မြုန်းကနဲ သိန်းငှက်က သူ့ကိုချီသွားတယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ မုဆိုးက သိန်းငှက်ကို လေးနဲ့ ခွင်းတယ်။ မြွေအသေနဲ့သိန်းငှက်အသေကို ဝမ်းသာအားရ ပွေ့ပိုက်ပြီး ပြန်လှည့်အလာမှာ မုဆိုးဟာ အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်ပြီး သူဆင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်ကို သူပြန်နင်းမိတယ်။ မုဆိုးလည်း သေသွားတယ်။

ရေတွင်းထဲမှာရှိနေတဲ့ ဖားက တီးတိုးပြောတယ်။

“ခင်ဗျားတို့ မသိလို့ပါဗျာ တကယ်တော့ ငြိမ်းချမ်း လွတ်လပ်စွာ စွမ်းနိုင်တဲ့ နေရာကိုသာ ကမ္ဘာ လို့ ခေါ်တယ်“

စကားအဆုံးမှာ ကဗျာ တစ်ပုဒ် သူရွတ်ဆိုလေရဲ့။

ငြိမ်းချမ်း လွတ်လပ် ရှင်သန်ပါ

အဲဒါမှ ကမ္ဘာ။

ထိုအရာတွေ ပျောက်ဆုံးတော့

ကမ္ဘာလက်မဲ့ပေါ့ ..။ ။

««« »»»

ဦးခေါင်းခွံ ပြဿနာ

ပါမောက္ခကြီးဟာ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ ရုပ်ပုံတခုကို ဆွဲပြီး ကျောင်းသားတွေ ကျောင်းသူတွေကို ရှင်းလင်းပြောပြဖို့ပြင်တယ်။ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကလည်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြတယ်တဲ့။

"အားလုံးမှတ်ထားကြ .. ဒါဟာ ချင်ပန်ဇီ တကောင်ရဲ့ဦးခေါင်းပဲ"

နောက်ပြီးတော့ သူက ကြွားကြွားဝါဝါ ဆက်ပြောတယ်။

"ဒီ ဦးခေါင်းခွံဟာ အရမ်းရှားတယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာ နှစ်ခုပဲရှိတယ်။ တခုက အမျိုးသားပြတိုက်မှာ တခုက ငါ့ဆီမှာ သိကြရဲ့လား"

ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေက တခွိခွိရယ်ကြပါတယ်။ ပါမောက္ခကြီးက သူ့စကား ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်သွားမှန်း မသိပါဘူး။ သင်စရာရှိတာ သင်ပြီး ခပ်တည်တည် ပြန်ထွက်သွားတယ်။

နောက်ပိုင်းရက်တွေကျမှ သူ့အတွက် အနေကြပ်စရာကို တွေ့ကြုံရတော့တာပါပဲ။

ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေက သူ့ခေါင်းကို မသိမသာ လိုက်ကြည့်နေတာပါပဲ။ ငယ်ထိပ်၊ နောက်စေ့၊ နားထင်၊ ကုပ်ပိုး စတာတွေကို လိုက်ကြည့်တာပါ။ နောက်တော့ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေတင်သာမကပဲ ဘဝတူ ကျောင်းဆရာတွေကပါ သူ့ကို လိုက်ကြည့်ကြတယ်။ ထပ်ပြီး တူညီတာကတော့ သူတို့ရဲ့ပြုံးစိစိ မျက်နှာပဲ။

ပါမောက္ခကြီးက တဖြည်းဖြည်း သတိထားမိလာတယ်။ ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်းထွက် တယ်။ ဘာမှလည်း ပြောလို့မရဘူး။ ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ။ အမှန်ဆိုရင် သူဟာ ထူးချွန်တဲ့ ပညာရှင်ကြီး တယောက်ပါ။ အသင်အပြကောင်းတဲ့သူ့ကို ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေက မကြာခဏ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ချီးကျူးရပါတယ်။အဆင်မပြေပါဘူး။ သူတို့လက်ခုပ်တီးတာက ပါမောက္ခကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းကြီးကိုကြည့်ပြီး လက်ခုပ်တီးတာကိုး။

ဒီကိစ္စ ကို ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းမှဖြစ်ပါတော့မယ်။ အဲဒါကြောင့် ပါမောက္ခကြီးဟာ သူ တရိုတသေ သိမ်းထားတဲ့ ချင်ပန်ဇီဦးခေါင်းခွံကြီးကို ကျောင်းကို ယူလာတယ်။ စင်ပေါ်မှာ တင်ပြရင်း ...

“ချင်ပန်ဇီ ဦးခေါင်းခွံ ဆိုတာ ဒါပဲ တပည့်တို့“

သူ့လုပ်ရပ်ဟာ တမျိုးတဖုံ အောင်မြင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တမျိုးတဖုံ ဆိုတဲ့အတိုင်း တမျိုးတဖုံကြီးပါပဲ။ သူ့ကို လက်ခုပ်တီး ဩဘာပေးစရာရှိတိုင်း အဲဒီ ချင်ပန်ဇီ ဦးခေါင်းခွံကြီးကို ကြည့်ပြီး လက်ခုပ်တီးတာပါပဲ။ ဘယ့်နှာကြီးမှန်း မသိပါဘူး။ စိတ်ဖြေစရာတော့ ရှိပါတယ်။ သူ့ဦးခေါင်းကို ဘယ်သူကမှ လိုက်မကြည့်ကြတော့ဘူးလေ။

အဲဒီလို နေသားကျအောင် အတော်နေပြီမှ ချင်ပန်ဇီဦးခေါင်းခွံကြီးကို ကျောင်းကို ယူမလာတော့ပဲ အိမ်မှာထားခဲ့တယ်။ ရဲရဲတင်းတင်း စာသင်တယ်။ သူ့ရဲ့ ပြောင်မြောက်တဲ့ ပို့ချ သင်ကြားချက်ကြောင့် ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေက လက်ခုပ်တီးပြီး ဩဘာပေးကြတာပါပဲ။ ဒီတခါကျတော့ တမျိုးပဲ။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေက အဝေးတနေရာကို လှမ်းငေးပြီး ဩဘာပေးကြတာလေ။ ပါမောက္ခကြီးက နားမလည်လို့ လက်ထောက်ဆရာကို ခေါ်မေးတယ်။

“သူတို့က ဘယ်ကိုကြည့်ပြီး ဩဘာပေးနေကြတာလဲ“

“အမျိုးသား ပြတိုက်ဆီကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီး ဩဘာပေးနေကြတာလေ“

ပါမောက္ခကြီး ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။

တောက် …၊ ငါလေ…။

««« »»»

ပိုင်ရှင်မဲ့ အပြုံး

တခါက ရွာတရွာအစပ်မှာ လေပွေ တခု တိုက်ခတ်လာခဲ့တယ်။ သူတို့ရွာစပ်မှာ လေပွေတိုက်တာဟာ အမှန်တော့ ဆန်းတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီတခါ လေပွေတိုက်တော့ အမှိုက်တွေ၊ သစ်ရွက်တွေနဲ့အတူ စက္ကူကြီးတရွက်ပါ ပါလာတယ်။ ရွာအဝင် လမ်းတလျှောက် လွင့်စင်လာလေရဲ့။

ထင်းခွဲနေသူတဦးဟာ အဲဒီ စက္ကူကြီးကို အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်မိတယ်။ ပြီး ကမန်းကတန်း ဆိုသလိုပဲ ပုဆိန်ကြီးကို ပစ်ချပြီး အဲဒီ စက္ကူနောက်ကို လိုက်လေရဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ စက္ကူကြီးကို သူဖမ်းလို့ မရပါဘူး။ တခြားတယောက်က ယူလာတယ်။

“သူကြီးက ဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့လဲ“

“ဒီရုပ်ပုံထဲက အပြုံးဟာ အင်မတန် အသက်ဝင်ပြီး အင်မတန် စင်ကြယ်တယ်။ သူ့လိုမျိုး ပြုံးနိုင်တဲ့သူရှိရင် ဒီရုပ်ပုံကို ယူစေဗျာ။ တယောက်တလှည့် ပြုံးပြကြ”

ရွာသားတွေက သူ့ထက်ငါ ဦးအောင် ပြုံးဖို့ လုပ်ကြပြန်ပါတယ်။ သူကြီးက တားရပြန်တယ်။

“ဟေ့ ... ဟေ့... တယောက်တလှည့်ပြုံးဆို တယောက်ပြုံးရင် ကျန်တဲ့သူတွေက ဝိုင်းကြည့်ထားကြ ...”

ရွာသားတယောက်က စပြီး ပြုံးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အားလုံးက ဝိုင်းဟားကြတယ်။

“ဟား ... ဟား ... ပြုံးတာတဲ့။ ဇာတ်မင်းသားကြီး ဝမ်းညှစ်လို့မရတဲ့ပုံနဲ့”

အဲဒီရွာသား မအောင်မြင်ဘူး။ နောက်တယောက် ...

“ပြုံးတာကလဲကွာ ... ဘူးထဲက သွားတိုက်ဆေး ပြွတ်ခနဲ ထွက်လာသလိုကြီး“

ဘယ်သူမှ အဆင်ပြေပြေ မပြုံးနိုင်ကြပါဘူး။ တချို့လူတွေရဲ့ အပြုံးတွေမှာဆိုရင် ဘဝ အမောတွေတောင်ပါနေတယ်။ တချို့အပြုံးတွေကျတော့ ရွက်ကျပင်ပေါက် ဆန်နေပြန်ရော။

နောက်ဆုံးမှာ သူကြီးက ...

“အဖြစ်မရှိဘူး။ ဒီပုံကို ဘယ်သူမှ မယူကြနဲ့တော့။ ငါပဲ သိမ်းလိုက်တော့မယ်“

“အာ .. ဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲ“

ရွာသားတွေက မကျေနပ်ကြဘူး။

“ဘာ မဟုတ်တာလဲ“

“သူကြီးလည်း ပြုံးပြလေဗျာ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... သူကြီးလည်း ပြုံးရဦးမှာပေါ့“

သူကြီး အကြပ်ရိုက်သွားတယ်။ ရွာသားတွေကလည်း သူကြီးပြုံးဖို့ကိုပဲ တယောက်တပေါက် အော်ဟစ် ဆူညံ တောင်းဆိုနေကြတယ်။ သူကြီးအနေနဲ့ မလွန်ဆန်သာတော့ဘူး။

“ကဲ... ကဲ... ဒါဖြင့်လည်း ပြုံးမယ်ကွာ ... ပြုံးမယ်“

“ဟေး ...”

ရွာသားတွေ ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်တီးကြ သြဘာပေးကြတယ်။ သူကြီးက ပြုံးဖို့ပြင်ဆင်တယ်။

“အဟမ်း”

“ဟင် ... ပြုံးဖို့အရေးများ ချောင်းဟန့်နေသေးတယ်“

“ဘာဖြစ်လဲကွ ... ငါ့ဘာသာ ချောင်းဟန့်တာ“

“ကဲပါဗျာ ... ပြုံးပါ ... ပြုံးပါ ”

ရွာသားတယောက်က တိုင်ပေးတယ်။

“ကဲ... ပြုံးမယ် ... တစ် ... နှစ် ... သုံး ...”

“ငါ့ဘာသာ ပြုံးမယ်လို့ ပြောနေတယ် မဟုတ်လား။ လက်ဝှေ့ ကြိုးဝိုင်းထဲမှာ နံပါတ်စဉ် ရေသလို ငါ့ကို လာလုပ်မနေနဲ့ ”

“ကဲ ... ဒါဖြင့်လည်း ကိုယ့်ဘာသာပြုံးဗျာ ... ပြုံး ... ကြာတယ်”

သူကြီးက နှာခေါင်းကို လက်နဲ့ပွတ်တယ်။ သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ ရွာသားတွေကို ရှုတည်တည်ပြန်ကြည့်တယ်။ ပြီး ဘောက်ဆတ်ဆတ် ပြန်မေးတယ်။

“မင်းတို့က ငါ့ကို ဘာဝိုင်းကြည့်နေတာလဲ“

“ဟင် ... သူကြီးပြုံးတာကို စောင့်ကြည့်နေတာလေ“

“မင်းတို့ အဲ့လို ဝိုင်းကြည့်နေရင် ငါ မပြုံးတတ်ဘူး“

“ဟာ … ဘယ်ရမလဲ ကျုပ်တို့ကိုကျတော့ ဒီအတိုင်း ပြုံးခိုင်းပြီး သူကြီးလည်း ပြုံးပါ”

“ဟုတ်တယ် … ဟုတ်တယ် … သူကြီးလည်း ပြုံးပါ။ သူကြီးရဲ့ စံချိန်မီ အပြုံးလေးကို မျှဝေ ခံစားချင်လို့ပါ”

သူကြီးလည်း ဘာပြောရမလဲ မသိဘူး။ ပြောမိတဲ့ စကားက တခွန်းတည်း…။

“မပြုံးဘူးကွာ ။ တော်ပြီ။ ဒီရုပ်ပုံကို ငါလည်း မယူတော့ဘူး။ ဥပုသ် ဇရပ်မှာ မှန်ဘောင်သွင်းပြီး ကပ်ထားလိုက်။ ရွာရဲ့ ဘုံပိုင်အဖြစ်ထားလိုက်။ ဒါပဲ“

အပြုံး ရုပ်ပုံလွှာဟာ ရွာရဲ့ ဘုံပိုင်အဖြစ် ဥပုသ် ဇရပ်နံရံမှာ ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့ ရောက်ရှိသွားပါတယ်။ ရွာသားတွေကလည်း ကျေနပ်ကြတယ်။ ခက်ရတာက သူကြီး။ အရင့်အရင်က သူပြုံးတာကို ရွာသားတွေက အမှတ်တမဲ့ပါပဲ။ ဒီဖြစ်ရပ်ရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အားလုံးက သူပြုံးမှာကို သတိထားပြီး စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ သူကြီးခမျာ မပြုံးရဲဘူး။ တည်တည်ကြီးပဲ နေရတယ်။ သူတို့လုပ်တာနဲ့ပဲ အင်း … သူတို့လုပ်တာနဲ့ပဲ …

သူကြီးခမျာ အနေရကြပ်လိုက်တာ။

««« »»»

သေမင်းဗေဒင်

တနေ့မှာ မစ္စတာ ရှားလော့ဟုမ်းနဲ့ ဒေါက်တာဝပ်ဆင်တို့ စကားစမြည်ပြောနေတုန်း လူတယောက်ဟာ တိုက်ခန်းထဲကို ပျာယီးပျာယာ ဝင်လာသတဲ့။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး မစ္စတာဟုမ်းက ဆီးပြောလိုက်တယ်။

“ဘုရားက ပြန်လာတဲ့သူထင်တယ် ဟုတ်စ”

” ခင်ဗျာ .. ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီနေ့ ဘာသာရေးနေ့ကြီး ရက်ကြီးဖြစ်တာရယ် ဘုရားဖူး ဝတ်စုံမျိုးကို ခင်ဗျားဝတ်ထားတာရယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ အိတ်ထဲမှာ လုံးထွေးထည့်ထားတဲ့ ပုတီးရယ်ကြောင့် ခုလို ပြောနိုင်တာပါ။ ဒါထက် ဗေဒင်လည်း ဝင်မေးလာခဲ့တယ်ထင်တယ်”

“ခင်ဗျာ ... ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားကိုယ်မှာ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အဆောင် ယတြာလက်စွပ်ဆွဲကြိုးတွေအရ ခင်ဗျားဟာ ဗေဒင်ကို ယုံကြည်သူတယောက်ဆိုတာ သိသာပါတယ်။ ဘုရားက ဗေဒင်ဆရာတယောက်ဆီမှာ ခင်ဗျား ဗေဒင်ဝင်မေးလာခဲ့လိမ့်မယ်။ သူက ခင်ဗျားကို စိတ်မချမ်းသာစရာတွေကို ဟောပြောလိုက်လိမ့်မယ်။ မရေရာတဲ့ အန္တရာယ်တခုခုကို လွယ်ပိုးထားရတဲ့လူတယောက်ရဲ့ မျက်နှာ အမူအရာမျိုး ခင်ဗျားဆီမှာ တွေ့ရတယ်”

“ခင်ဗျာ. ... ဟုတ်ပါတယ်”

”ကျုပ်ဆီရောက်လာတယ်ဆိုတော့ ဗေဒင်ဆရာက ခင်ဗျားကို အသက်အန္တရာယ် ရှိတယ်တို့ အမှုအခင်းကြုံနိုင်တယ်ဆို့ ရန်သူရှိမယ်တို့ အဲဒါမျိုး ဟောလိုက်ပုံရတယ်”

“ခင်ဗျာ ... ဟုတ်ပါတယ်”

”အဲဒါကြောင့် ကျုပ်ဆီကို အမှုလာအပ်တယ်ဆိုပါတော့”

”ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“ကဲ .. ကဲ .. အဖြစ်အပျက်ကို ဆိုစမ်းပါဦး”

”ဗေဒင်ဆရာကတော့ ခပ်နုံနုံ ချာချာ ပါပဲ မစ္စဟာဟုမ်း၊ ကျနော် ကလည်း

အပျော်သဘော ဝင်မေးကြည့်တာပါ။ လူချမ်းသာပုံပေါက်နေတဲ့ ကျနော့်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး အဲဒီဗေဒင်ဆရာက ကြေးကြီးကြီးတောင်းပါတယ်။ သူ့အတွက် မက်မောစရာဖြစ်ပေမယ့် ကျနော့်အတွက်ကတော့ အပန်းမကြီးတဲ့ ငွေလိုဖြစ်နေလို့ ကျနော် ပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ သူက ကျနော့်ကို ခုနက မစ္စတာဟုမ်းပြောတဲ့အချက်တွေကို ဟောလိုက်ပါတယ်”

“အင်း ... ဆက်ပြောပါ မိတ်ဆွေ”

“ကျနော့်ရဲ့ ရန်သူဟာ နာမည်မှာ ခ၊ထ၊သ၊မ၊အ ဆိုတဲ့ စာလုံးမျိုးတွေပါမယ်လို့ ဆိုပါတယ်၊ ကျနော့်ရဲ့ စီးပွားပြိုင်ဘက်တွေထဲမှာလည်း အဲဒီနာမည်တွေ ပါပါတယ်။ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ကြုံမယ့် ကိစ္စဆိုတော့ ကျနော် တော်တော် စိုးရိမ်မိပါတယ်။ သူက ကျနော့်ကို စမ အဆောင် တခုပေးပါတယ်။ အဲဒီ စမကို လက်ဖဝါးထဲမှာ ထည့်ဆုပ်ခိုင်းပါတယ်။ အဲဒီ စမ သတ္တုလိပ်ကလေးက လက်ထဲမှာ တိုးသလား လက်ဖဝါးထဲမှာ ပုရွက်ဆိပ်သွားသလို ရွရွ ရွရွ နေသလားလို့ မေးပါတယ်။”

“အင်း ... အဲဒီတော့”

“သူပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ စမကို ဆောင်ထားဖို့ ပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ စမ ဖိုးကို ထပ်တောင်းလို့ ထပ်ပေးရပြန်ပါတယ်။ အဲဒီ စမကို ဆောင်ထားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ပိုပြီး သေချာ လုံခြုံမှုရှိအောင် မစ္စတာဟုမ်း ဆီကို အမှုလာအပ်တာပါ။”

”အဲဒီ ဗေဒင် ဆရာရဲ့ အမည်နဲ့ နေရပ်က ...”

အမှုလာအပ်သူက မဆိုင်းမတွ ပြောပြပြီး မစ္စတာဟုမ်းကို အမှုအပ်ခ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲလို့ မေးသတဲ့။ မစ္စတာဟုမ်းက ပြုံးရယ်ပြီး ခေါင်းခါပြတယ်။ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောလိုက်တယ်တဲ့။

“ခင်ဗျား အမှုကို ကျုပ်လက်မခံ ဘူး”

ဟိုလူ မျက်နှာငယ်သွားပြီး

“ခင်ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ” လို့မေးတယ်။

“ခင်ဗျားရဲ့အမှုက အမှုမှ မဟုတ်ပဲ၊ နောက်ပြီး ဗေဒင်ဆရာပြောတဲ့ ကိစ္စတွေ ခင်ဗျားမှာ ဖြစ်မလာစေရဘူးလို့ကျုပ် အာမခံတယ်။ ဒီမှာ ကျုပ်စာရေးပြီး လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်မယ်”

မစ္စတာဟုမ်းရဲ့ အကြည့် အပြောနဲ့ ရဲဝံ့တဲ့ အာမခံချက်ကြောင့် အမှုလာအပ်သူဟာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး ပြန်သွားတယ်။ အဲ့လူပြန်သွားမှ ဒေါက်တာဝပ်ဆင်က မစ္စတာဟုမ်းကိုမေးတယ်တဲ့။

“အဲဒီ ဗေဒင်ဆရာ အကြောင်း ခင်ဗျား သိလို့လားဗျ”

”မသိပေါင်ဗျာ”

“စုတ်စုတ်နုတ်နုတ်နဲ့ ငွေမက်တဲ့ ဗေဒင်ဆရာဖြစ်နေလို့လား”

“ဥပစိရုပ်မကောင်း အကျင့်မကောင်းပေမယ့် ပညာကောင်းသူတွေလည်း အရှိသားဗျ”

”သူ့ စမ ဆိုတာကတော့ ထူးဆန်းသလိုပဲနော်”

” ခင်ဗျားကလဲဗျာ .. ပညာတတ် ဆရာဝန် တယောက်လုပ်နေပြီး ဒါမျိုးတော့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ လက်ဖဝါးက သွေးခုန်နှုန်းကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ စိတ်ပညာရဲ့ဟုတ်ယောင်ထင်မှုကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ရန်သူကို အမည်စာလုံးတွေ ထောက်ပြသွားတာကရောဗျာ”

“ပညာလည်း စစ်နိုင်တယ် အလိမ်အညာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီမှာ ကိစ္စကို ရှင်းလိုက်နိုင်တာပဲ”

“ပြောပါဦးဗျ”

”အလိမ်အညာဆိုရင်တော့ ပြီးတာပဲဗျ၊ သူပြောတာကို ယုံစရာမှမရှိပဲ”

“ပညာဆိုရင်ရော ဗျာ”

“ သူ့ရန်သူ နာမည်မှာပါမယ့် အက္ခရာတွေကို ခင်ဗျား မှတ်မိလား”

“အင်း .. မှတ်မိပါရဲ့”

”ဗေဒင်ဆရာရဲ့ နာမည်ကရော ဘယ်သူတဲ့တုန်းဗျ ”

“ဗေဒင်ဆရာနာမည်က .. ဟင် .. ဗေဒင်ဆရာရဲ့ နာမည်မှာ အဲဒီစာလုံးတွေ အကုန်ပါနေပါလား”

“ရန်သူပြောတာကရော ယုံရပါ့မလား”

”ဗေဒင်ဆရာက ကို သူ့ရန်သူဖြစ်နေတာကိုး”

မစ္စတာဝပ်ဆင်က အားရပါးရ အော်ရယ်တယ်တဲ့။ ပြီးတော့လည်း ပြောတယ်။

“ဘာပဲပြောပြော သူ့အဖြစ်က ဆိုးပါတယ် ဟုမ်းရယ်”

မစ္စတာဟုမ်းက ဆေးတံကို ပြုံးပြုံးကြီး ဖွာရင်းမေးတယ်။

” ဘယ်လိုဆိုးတာတုန်းဗျ”

မစ္စတာဝပ်ဆင်က တွေးတွေးဆဆ နဲ့ ဒဿနဆန်တဲ့ မှတ်ချက်ကိုချတယ်။

“အော် သူက ရန်သူ့ဆီမှာမှ ဗေဒင် သွားမေးမိတာကိုးဗျ” တဲ့။

««« »»»

ကြာပွတ်ကင်ဆာ

တစ်ခါတုန်းက မြေရှင်ကြီးတစ်ယောက်ဟာ အခြွေအရံတွေနဲ့ တောကစားထွက်ရင်း အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ချုံနွယ်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရသတဲ့ ။ စိတ်ဝင်တစား လှည့်ပတ် ကြည့်ရင်း သူက မှတ်ချက်ချတယ် ။

“ အင်း … ကြာပွတ်လုပ်လို့ အတော်ကောင်းမယ့် နွယ်ပင်ကြီးတွေပဲ ”

အခြွေအရံတွေကလည်း ဝိုင်းဝန်းထောက်ခံကြတယ် ။ အဲဒါနဲ့ပဲ အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်မယ့် နွယ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ကို ခုတ်ပြီး ကြာပွတ်လုပ်ကြတယ် ။

မြေရှင်ကြီးဟာ သူ့ အိမ်ခန်းမထဲမှာ အဲဒီကြာပွတ်ကို ပီတိတွေနဲ့ဝှေ့ရမ်းရင်း လက်တည့်စမ်းချင်နေတယ် ။

” ဟေ့… သူရင်းငှား တစ်ယောက်ယောက်ကို သွားခေါ်စမ်းကွာ “

သူရင်းငှားတစ်ယောက် ရောက်လာတဲ့အခါ မြေရှင်ကြီးက ကြာပွတ်ကိုဝှေ့ရမ်းပြီး အမိန့်ပေးပါတယ် ။

“ တိုင်ကိုဖက်စမ်း ”

“ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ”

“ တိုင်ဖက်ဆို ဖက်ထားစမ်းကွာ ၊ မင်းကို ကြိမ်ဒဏ် သုံးချက်ပေးရမယ် ၊ ကြိမ်အစား ကြာပွတ်နဲ့ပဲ ရိုက်မယ် ”

အဲဒီနောက်မှာ မြေရှင်ကြီးဟာ တိုင်ဖက်ထားတဲ့ သူရင်းငှားကို ကြာပွတ်နဲ့ အားပါးတရ ရိုက်ပါတော့တယ် ။

“ နာလား ”

“ အ • • • နာတယ်ခင်ဗျ “

” အား • • • ပိုနာတယ်ခင်ဗျ ”

“ ကဲ • • • နောက်ဆုံးအချက် ”

” အား • • • အနာဆုံးပါပဲခင်ဗျား “

သူ့ ဒဏ်ခတ်မှုအဆုံးမှာ သူရင်းငှားဟာ နာကျင်မှုကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားရင်း ... သူ မရှင်းတာကို ထပ်မေးတယ် ။

“ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ”

“ အခုတော့ မရှိသေးပါဘူးကွာ ၊ တစ်နေ့နေ့မှာ ရှိလာနိုင်လို့ ကြိုပြီး ပြစ်ဒဏ်ချထားတာ ၊ မင်းမနစ်နာပါဘူး ”

သူရင်းငှားဟာ မြေရှင်ကြီးကို စူးစူးရှရှတစ်ချက် ကြည့်ပြီး ပြန်သွားပါတယ် ။ မြေရှင်ကြီးက ကြာပွတ်ရယ် ၊ သူ့ရဲ့ ရိုက်ချက်ရယ်ကို အားရနေတယ် ၊ ဒါပေမဲ့ ပြန်ခါနီးမှာ သူရင်းငှား သူ့ကိုကြည့်သွားတဲ့အကြည့်ကို စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးခံစားရတယ် ။ နောက်ရက်တွေမှာ အသံကြားရတော့တာပါပဲ ။ သူ့ အခြွေအရံတွေက လာပြောတယ် ။

” ဟို သူရင်းငှားက ပြောနေတယ် ၊ တွေ့ကရာလူကို ပြောတာ ၊ သူမှာ ပြစ်မှုတစ်ခု ကျူးလွန်ခွင့်ရှိပြီတဲ့ ၊ ပွတာပဲတဲ့ “

မြေရှင်ကြီး နေမရထိုင်မရ ဖြစ်သွားပါတယ် ။ ဥပဒေအကြံပေးကို ခေါ်တိုင်ပင်တယ် ။

“ ဟုတ်ပါတယ် ၊ သူ့မှာ အခွင့်အရေးရှိနေပါတယ် “

ငှားထားတဲ့ အလွတ်စုံထောက်ကို ခေါ်မေးတယ် ။

“ ဒီသူရင်းငှားအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ ”

“ အခုထိတော့ သူ ဘာမှမလုပ်သေးပါဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မယ့်ပုံရှိပါတယ် ၊ အကြံအစည်ရှိတဲ့ အပြုံးမျိုးပြုံးနေတတ်တယ် ”

မြေရှင်ကြီးခမျာ အတော်လေး စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ရပါတယ် ။ ဒါပေမဲ့ သူ့လက်ဆော့မှုန် ဆိုတော့ ဘာမှမပြောသာဘူး ။ အဲဒီ သူရင်းငှားကိုပဲ လူအင်အားသုံးပြီး စောင့်ကြည့်ခိုင်းနေရပါတယ် ။ သူရင်းငှားရဲ့ မထီတရီအပြုံးကိုလည်း သူမခံနိုင်ဘူး ၊ တွေ့ကြဆုံကြတဲ့အခါ ‘ နေကောင်းပါစခင်ဗျား ‘ ဆိုပြီး သူရင်းငှားက ခါးလေးကိုင်းပြီး နှုတ်ဆက်တာကိုလည်း သူ မသင်္ကာဘူး ။

ခက်တာက သူရင်ငှားကလည်း တော်တော်နဲ့ ဘာမှမလုပ်ဘူး ။ တစ်ခုခုလုပ်မယ်ဆိုတာကို သိထားရက်နဲ့ ဘာမှမလုပ်သေးလို့ စောင့်ကြည့်နေရတာက ပင်ပန်းလှပါတယ် ။ လုပ်မယ်ထင်ထားတဲ့အချိန်မှာ မလုပ်ဘူး ။ အဲဒါဆို မလုပ်ဘူးလို့ ထင်ထားတဲ့အချိန်မှာ သူလုပ်လိမ့်မယ် ။ အဲဒီလို လှည့်တွေးရင်း မြေရှင်ကြီး အိပ်မပျော်တော့ဘူး ။ ခွေးဟောင်သံကြားရင်လည်း စိတ်ချောက်ချားတယ် ။ ကြက်တွေ ၊ ဘဲတွေ ထအော်ရင်လည်း လန့်နိုးတယ် ။ စားလို့လည်း မဝင်ဘူး ၊ ကျန်းမာရေးကို အကြီးအကျယ် ထိခိုက်လာတယ် ။

သမားတော်ကြီးကို ခေါ်ပြတော့ ...

” မြေရှင်ကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးက စိတ်အပေါ် မူတည်နေတယ် ၊

စိတ်ထောင်းလို့ကိုယ်ကြေမယ့် ပုံစံမျိုးပေါ့ ”

အဲဒါနဲ့ပဲ မြေရှင်ကြီးဟာ သူရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိနဲ့ တိုင်ပင်တယ် ။ ကိုယ်ရေးအရာရှိက ပြောတယ် ။

“ မထူးတော့ပါဘူး မြေရှင်ကြီးရယ် ၊ နောက်ဆုံး နည်းလမ်း တစ်နည်းပဲရှိတယ် “

” ဘာများလဲ “

“ မြေရှင်ကြီး သူ့ဆီမှာ ကြာပွတ်နဲ့ သုံးချက်ပြန် အရိုက်ခံလိုက်ပါ ၊ အဲဒါဆို ပွဲကပြီးသွားပြီ ”

မြေရှင်ကြီးအဖို့ အတော်ကို ခါးခါးသီးသီးနိုင်တဲ့ အကြံပေးစကားပါပဲ ၊ ဒါပေမဲ့ စေ့စေ့တွေးကြည့်တော့လည်း ဒီနည်းကပဲ အကောင်းဆုံးလိုဖြစ်နေတယ် ။ အဲဒါမှ သူခံစားနေရတဲ့ စိတ်ဒုက္ခကကျွတ်သွားမယ် ။ နောက်ဆုံးကျတော့လည်း မြေရှင်ကြီးဟာ အဲဒီနည်းလမ်းကိုပဲသုံးဖို့ အသည်း နာနာနဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ် ။

” ဟေ့… သူရင်းငှားကို သွားခေါ်လိုက်စမ်းကွာ ”

သူရင်းငှားရောက်လာတဲ့အခါမှာ မြေရှင်ကြီးက ကြာပွတ်ကို ကမ်းပေးတယ် ။ သူကတော့ တိုင်ဖက်လိုက်ရင်း • • •

“ မင်း… ငါ့ကို ကြာပွတ်နဲ့ရိုက်စမ်း ”

” မြေရှင်ကြီးမှာ အပြစ်ရှိနေတယ် ထင်တယ် ”

“ ရိုက်ဆိုရိုက်စမ်းကွာ ၊ အဲဒီကြာပွတ်နဲ့ သုံးချက်ရိုက် “

သူရင်းငှားဟာ တိုင်ဖက်ထားတဲ့ မြေရှင်ကြီးကို ကြာပွတ်နဲ အားပါးတရ ရိုက်ပါတော့တယ် ။

“ နာလား ”

“ နာ … နာလိုက်တာ ”

“ လာပြီ ဒုတိယ ရိုက်ချက် “

“ အလိုလေး • • • နာလှပေါ့ “

ဖြစ်ချင်တော့ သူရင်းငှားက နောက်ဆုံးရိုက်ချက်ကို ဆက်မရိုက်ဘူး ။ သူ့လို ကာယလုပ်သားတစ်ယောက်ရဲ့ ရိုက်ချက်ကို မြေရှင်ကြီးလို လူနတစ်ယောက်က မခံနိုင်ဘူးလေ ။ ကျန်းမာရေးကလည်း မကောင်းလှဘူးမို့လား ။ ဆက်ရိုက်ရင် သေသွားနိုင်တယ် ။

“ ကျွန်တော် သက်ညှာလိုက်ပါမယ့် ၊ နောက်တစ်ချက်ကို ကြုံမှပဲ လာရိုက်တော့မယ် ”

မြေရှင်ကြီးကလည်း မျှော်ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့တယ် ။ သုံးလေးရက်လောက် ဆေးကုယူရတယ် ။ နောက်ရက်တွေမှာ အသံကြားရတော့တာပါပဲ ။ သူ့အခြွေအရံတွေက လာပြောတယ် ။

“ ဟိုသူရင်းငှားက ပြောနေတယ် ၊ တွေ့ရာလူကို ပြောတာ ၊ ကြုံတဲ့အခါ မြေရှင်ကြီးကို သူတစ်ချက်ဝင်ရိုက်ရဦးမယ်တဲ့ ”

မြေရှင်ကြီး ငိုချင်သွားပါတယ် ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အပြစ်နဲ့သူ့ဆိုတော့ ဘာမှမပြောသာဘူး ။ ခက်တာက သူရင်းငှားကလည်း တော်တော်နဲ့ လာမရိုက်ဘူး ၊ ရိုက်မယ်မှန်း သိရဲ့သားနဲ့ လာမရိုက်သေးလို့ စောင့်နေရတာဟာ ပင်ပန်းလှပါတယ် ။ ဝင်ရိုက်မယ်ထင်ထားတဲ့ အချိန်တွေမှာ မရိုက်ဘူး ။ အဲဒါဆိုရင် မရိုက်ဘူးလို့ထင်ထားတဲ့ အချိန်မှာ သူ ဝင်ရိုက်လိမ့်မယ် ။ အဲဒီလို လှည့်တွေးရင်း မြေရှင်ကြီးမှာ အိပ်လို့မပျော်တော့ဘူး ။ စားလို့လည်း မဝင်တော့ဘူး ။ သူရင်းငှားရဲ့ မထီတရီအပြုံးကိုလည်း သူမခံနိုင်ဘူး ။ သမားတော်ကြီးကို ခေါ်ပြတော့ • • •

“ ရှစ်... ခနဲမြည်တဲ့ ကြာပွတ်ရိုက်သံကို ကြားရင် မြေရှင်ကြီး ဘယ်လိုနေသလဲ ”

“ အိုး... ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ ၊ ကျောရိုးကြီး ကြက်သီးထသွားသလို ခံစားရပါတယ် ”

“ ဒါဆိုရင် သေချာပါပြီ ၊ မြေရှင်ကြီးဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါက ‘ ကြာပွတ်ကင်ဆာ ‘ ပဲ ၊ ဆေးမရှိဘူး ”

“ ဒါ ... ဒါဆိုရင် ... ”

“ လုပ်စရာရှိတာလေးတွေလုပ်ပြီး စောင့်သာနေတော့ပေါ့ဗျာ “

မြေရှင်ကြီးလည်း တထိတ်ထိတ်နဲ့ပဲ ‘ ရှစ် ‘ ခနဲ ရိုက်ဆင်းလာမယ့် ကြာပွတ်ရိုက်သံတစ်ချက်ကို ရယ်လိုက်ငိုလိုက် စောင့်ဆိုင်းနေရတော့တယ် ။

««« »»»

နယူတန်မသိလိုက်တဲ့ ဖိနပ်

တခါတုန်းက လူတယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့အကြောင်းကို ထွေထွေထူးထူး ညွှန်းဖွဲ့ ပြောစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ သာမန်ပါပဲ။ မချမ်းသာပေမယ့် မဆင်းရဲဘူး။ လက်မှုလုပ်ငန်းတခုကို လုပ်ပြီး ရပ်တည်တယ်။ လူပျိုကြီးမို့လို့ မိသားစုဝန်ကင်းတယ်။

တနေ့ .... မိုးအေးအေးနဲ့ အိမ်ထဲမှာပဲ သူတီဗီထိုင်ကြည့်နေတုန်း ..

“ဒေါက် .. ဒေါက် .. ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြားရပါတယ်။ ဘယ်သူလဲရယ်တော့ ဘယ်သိမလဲ။

“တံခါးဖွင့်ထားတယ် တွန်းဝင်လိုက်ပါ”

အထဲကို ဝင်လာသူက ဆင်းရဲနွမ်းပါးပုံရတဲ့ မျက်နှာစိမ်း မိန်းမ တယောက်။ သူ အံ့ဩသွားတယ်။ အဲဒီမိန်းမကို မသိဘူးလေ။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ“

“ကျမ မလှပါ“

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲ”

“ဖိနပ်တရံ ရောင်းချင်လို့ပါ“

“အာ .. ကျနော့်မှာ ဖိနပ်ရှိသေးတယ်။ ဟောင်းပေမယ့် စီးလို့ရသေးတယ်“

“ဝယ်ကြည့်ပါဦးရှင့် .. ထူးခြားမှာပါ“

အဲဒီမိန်းမက သူယူလာတဲ့ ဖိနပ်ကို ထုတ်ပြတယ်။ ဖိနပ်က အသစ်စက်စက်ပဲ။ လှလည်းလှတယ်။ သူ့ခြေထောက်နဲ့လည်း အနေတော်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက အဲဒီမိန်းမကို မသင်္ကာဘူး။

“မဝယ်တော့ပါဘူးဗျာ .. ခင်ဗျားဘာသာ တခြားသွားရောင်းပါ“

“ကျမ ဈေးလျှော့ပါ့မယ်ရှင်“

“ဟင့်အင်း ... မလိုချင်ပါဘူးဗျာ“

“စီးကြည့်ပါဦးရှင့်”

“ဟင့်အင်း မစီးတော့ပါဘူး။ ခင်ဗျားရောင်းတာမို့လို့လည်း မဝယ်ချင်ဘူး မလှရဲ့။ မြန်မာစကားပုံလည်းရှိသားပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်နဲ့ တိုက်ရိုက် ဆိုထားတာ .. မရှိခိုးနိုး မလှစုန်းမျိုး တဲ့”

“အို စကားပုံက အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးရှင်။ မရှိခိုးနိုး မလှစုန်းယိုး ပါ။ မရှိတဲ့သူကို ခိုးမယ်ထင်ကြတယ်။ မလှတဲ့သူကို စုန်းလို့ ယိုးစွပ်ကြတယ်။ အဲဒီလိုပါ“

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မဝယ်ပါဘူးဗျာ“

“ဝယ်ပါရှင်“

ပြောရဆိုရတာ အတော်လက်ပေါက်ကပ်တဲ့ မိန်းမပါပဲ။ နားညည်းမခံနိုင်တဲ့အဆုံးမှာ သည်မိန်းမပြန်ရင် ပြီးရော ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ အဲဒီ ဖိနပ်ကို ဝယ်လိုက်ပါတယ်။ ဈေးကလည်း အတော်ချိုပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူဟာ အဲဒီဖိနပ်ကို အတော်နဲ့ မစီးဖြစ်ပါဘူး။ စင်ပေါ်တင်ပြီး ဖိနပ်အဟောင်းကိုပဲ စီးမြဲ ဆက်စီးနေတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ တနေ့မှာ ဧည့်ခံပွဲတခုသွားရမယ့် အခြေအနေကြုံလာရော။

“အင်း .. ဖိနပ်အဟောင်းနဲ့ကတော့ မကောင်းဘူး။ ဖိနပ်အသစ်ကို စီးသွားမှ“

ဝတ်ကောင်းစားလှတွေကို ဝတ်လို့ မလှလာရောင်းထားတဲ့ ဖိနပ်အသစ်ကို စီးပြီး ဧည့်ခံပွဲကို သွားပါလေရော။ ပြဿနာက အဲဒီမှာ စ ပါတယ်။

“အား ... ကျွတ် .. ကျွတ်”

အကြီးအကျယ် ဖိနပ်ပေါက်ပါတယ်။ ဖိနပ်နှစ်ဘက်ရဲ့ သဲကြိုးလေးချောင်းလုံးက အရေပြားတွေ အသားနီလန်တဲ့အထိ ပေါက်တာပါ။ သူ မခံနိုင်ပါဘူး။ မခံနိုင်လောက်အောင်ကိုလည်း နာပါတယ်။

“ဖိနပ်က နည်းနည်းလေးကြီးရင် တော်ဦးမယ်။ ကျွတ် ကျွတ်”

အဲဒီလို သူညည်းမိတာမှာတင် ဖိနပ်က တဖြည်းဖြည်းကြီးလာပါတယ်။ အကြီးကြီးဖြစ်တဲ့အထိကို ကြီးလာပါတယ်။ သူ စီးလို့ အဆင်မပြေတော့ပါဘူး။

“ဟ .. ဖိနပ်က ပြန်သေးသွားမှ ဖြစ်မှာပဲ“

အဲဒီလို ရေရွတ်မိတော့ ဖိနပ်က ပြန်သေးသွားပြန်တယ်။ နဂိုမူလထက်ကို ပြန်သေးသွားပြီး သူ့ခြေထောက်ကို မညှာမတာကိုက်ခဲ့ထားသလိုပဲ။

“ဒုက္ခပဲ ဖိနပ်က နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်ပါ့မလား“

ပြန်ဖြစ်သွားပါတယ်။ သူပြောသလို နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖိနပ်ကတော့ ပေါက်မြဲ ပေါက်ဆဲပါပဲ။ သူ တော်တော် စိတ်တိုသွားတယ်။

“အလကား ဖိနပ်။ ဒုက္ခပေးတဲ့ ဖိနပ် .. သွားဟာ ”

ဖိနပ်ကို ဆွဲချွတ်ပြီး လွှင့်ပစ်ဖို့ သူကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မရပါဘူး။ ဖိနပ်က ဘယ်လိုမှ ပြန်ချွတ်လို့ မရတော့ပါဘူး။

အမှန်တော့ သူ့ဆီကို ဖိနပ်လာရောင်းတဲ့ မိန်းမဟာသူတဲ့အတိုင်း စုန်းမ တယောက်ပါ။ အန္တရာယ်ပေးချင်လို့မဟုတ်ပဲ ချစ်လို့သက်သက် သူ့ကို ကျီစားတာပါ။ သူ့မှာတော့ အကျိုးအကျယ် အခက်ကြုံရပါတော့တယ်။ ချွတ်မရတဲ့ ဖိနပ်တန်းလန်း တန်းလန်းနဲ့ပဲ လိမ့်နေအောင် ခံရပါတယ်။

“အင်း .. ဒီလိုကျရင် အဆင်ပြေသွားသားပဲ“

ခုန်ခုန်ပြီး လျှောက်ကြည့်ရင် အဆင်ပြေပါတယ်။ ဖိနပ်ပေါက်တဲ့ ဒဏ်ကိုလည်း မခံရတော့ပါဘူး။ နောက်ပိုင်းမှာ အပြင်ထွက်တိုင်း ခုန်ခုန်ပြီးတော့ပဲ သူလျှောက်သွားပါတော့တယ်။

မိတ်ဆွေ .. ခင်ဗျားပျော်နေတဲ့အချိန်မှာ လူတယောက်က ကိုယ့်ရှေ့လာပြီး ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်ပြနေရင် ခင်ဗျားနဲ့အတူ လိုက်ပျော်နေတယ် မထင်ပါနဲ့။ သူ့ကိစ္စနဲ့သူပါ။ သူ့ဘာသာ လမ်းလျှောက်ရင်း ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်နေရင်လည်း ဘဝင်မြင့်ပြီး မြောက်ကြွ မြောက်ကြွဖြစ်နေတယ် မထင်ပါနဲ့။ သူ့ကိစ္စနဲ့သူပါ။

အရေးကြီးတာက ဒီပုံပြင်ကိုဖတ်ပြီး ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်နေဖို့ပါပဲ။

idea magazine
feb
2015

««« »»»

လျှပ်တပြက် သတို့သား

တခါတုန်းက မြို့တမြို့မှာ အင်မတန် ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့။ သူ့ရဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့ အလွန်ပျင်းရိခြင်းပဲတဲ့။

သူ့မှာ သမီးတယောက်ရှိတယ်။ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လို့ လူလားမြောက်နေပါပြီ။ အိမ်ထောင်ရက်သားချပေးဖို့ သင့်ပြီပေါ့။

သူဌေးကြီးဟာ တနေ့ တနေ့ ကတ္တီပါ ညောင်စောင်းမှာ အိပ်လို့သာနေတယ်။ ဧည့်သည်တွေလာရင်လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ မထတမ်း စကားပြောတယ်။

“သူဌေးကြီး ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ“

“ သမီးကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ပါဗျာ”

“ ဘယ်သူနဲ့လဲ ”

“ အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာပဲ“

သူဌေးကြီးရဲ့ သမီးဟာ သူဌေးကြီးလောက် မပျင်းတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လုံ့လ ဝိရိယ ရှိတယ်လို့လည်း မဆိုနိုင်ဘူး။ ရုပ်ရည် အသင့်အတင့်၊ ပညာ အသင့်အတင့်ရှိတဲ့ သာမန်မိန်းမတယောက်ပါပဲ။ ဖခင်သူဌေးကြီးက သူ့ကို အိမ်ထောင်ပြုပေးဖို့ စဉ်းစားနေကြောင်း သိရတဲ့အခါ သူ ရင်ခုန်ပါတယ်။ ဘယ်သူက သူ့ရဲ့သတို့သားဖြစ်မလဲဆိုတာကိုလည်း စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေမိတယ်။ အာရုံထဲမှာ အမျိုးမျိုး မြင်ယောင်ကြည့်နေတော့တာပေါ့။

ဒါပေမယ့် နေ့ရက်တွေသာ ပြောင်းသွားတယ်။ သူ့အခြေအနေက ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူး။ အဖေလုပ်သူက ပျင်းလွန်းတာကိုး။ သတို့သား အရှာထွက်တာမျိုးကိုလည်း အလုပ်တခုအနေနဲ့ သေသေချာချာ မလုပ်ဘူး။ တနေ့တနေ့ ကတ္တီပါ ညောင်စောင်းပေါ်မှာပဲ မျက်လုံးမှေးပြီး လှဲလျောင်းနေတယ်။ ဧည့်သည်တွေလာရင် အဲဒီအတိုင်းပဲ စကားပြောတယ်။ ပြောတဲ့စကားကလည်း ဒါပဲ။ အက်ကြောင်းထဲမှာ ညက်နေပြီ။

“သူဌေးကြီး ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ“

“ သမီးကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ပါဗျာ”

“ ဘယ်သူနဲ့လဲ ”

“ အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာပဲ“

ကြာတော့ သမီးဖြစ်သူက ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်းထွက်လာတယ်။

“အဖေ .. အဲ့ဒီလိုလုပ်နေတာ မကောင်းဘူးနော်။ သမီးဖြင့် ဘယ်လိုပြောရမလဲတောင် မသိတော့ဘူး”

သမီးဖြစ်သူ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး အရေးဆိုလာတော့လည်း သူဌေးကြီး နည်းနည်း လှုံ့လနိုးကြားတယ်။ သူ့သမီးနဲ့ လက်ဆက်ချင်တဲ့ လူငယ်တွေကို လူတွေ့စစ်ဆေးတာတွေ ဘာတွေလုပ်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် အဆင်မပြေပါဘူး။

“မင်း နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည် တိုကင်ကင်ပါ”

“မင်းက ဘာလုပ်လဲ”

“ ကျွန်တော် စာရေးဆရာပါ။ ဂျာနယ် အယ်ဒီတာလည်းလုပ်ပါတယ်။ တက္ကသိုလ်မှာလည်းစာပြပါတယ်။ ကျူရှင်လည်းပြပါတယ်။ အားလပ်ရင် မုန့်ဖက်ထုပ်ထွက်ရောင်းပါတယ်”

အဲဒါမျိုးဆိုရင် သူဌေးကြီးက သဘောမကျဘူးတဲ့။

“မင်း အဲ့လောက် ဝီရိယရှိနေရင် ငါနဲ့မဖြစ်ပါဘူး”

သူ့သမီးနဲ့ မဖြစ်ဘူးလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။ သူ့ နဲ့မဖြစ်ဘူးလို့ပြောတာ။ သမက်က ဒီလောက် ဝီရိယရှိရင် ယောက္ခမဖြစ်တဲ့ သူ့ရဲ့ အပျင်းကြီးမှုက လူကဲ့ရဲ့စရာပိုဖြစ်မှာကိုး။ အဲဒီလိုနဲ့ တယောက်ပြီးတယောက်ကို ခါထုတ်နေတော့ သမီးဖြစ်သူဟာ စိတ်မရှည်တော့ဘူး။

“အဖေ ဘယ်လိုလူမျိုးကို သမက်အဖြစ်ရွေးချင်တာလဲ”

“ ဒါကတော့ သမီးရယ်”

သူဌေးကြီးက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောဘူး။ အမှန်တော့ သူက သူ့လိုပဲ အပျင်းကြီးတဲ့ သမက်ကို လိုချင်တာ။

” အိမ်မှာထိုင်နေလို့မရဘူးအဖေ မြို့ထဲ ထွက်ရှာမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

သမီးဖြစ်သူ နားပူ နားဆာ လုပ်လွန်းလို့ သူဌေးကြီးဟာ မြို့ထဲထွက်ပြီး သမက်လောင်းအရှာထွက်သတဲ့။ လမ်းဆုံလမ်းခွ တနေရာအရောက်မှာ သူ့ဆီကို နောက်ပြန်လျှောက်လာတဲ့ လူငယ်တယောက်နဲ့တိုးတယ်။

“ ဟော့ကောင် ... မင်းက ငါ့ဆီကို ဘယ့်နှယ့် နောက်ပြန်ကြီးလျှောက်လာရတာလဲ”

“ သူဌေးကြီးရဲ့ သမီးကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းချင်လို့ပါ”

“ အေး .. အဲဒါက ထားပါတော့ ဘာလို့ နောက်ပြန်ကြီးလျှောက်လာရတာလဲ“

“ သူဌေးကြီးက ငြင်းလိုက်ရင် ပြန်လှည့်နေစရာမလိုပဲ တခါတည်း ပြန်သွားလို့ရတာပေါ့”

“ ဟေ ..”

သူဌေးကြီး အံ့သြသွားတယ်။ သူ့ထက်ပျင်းတတ်တဲ့သူနဲ့တွေ့ပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာသွားတယ်။ သူရှာနေတဲ့ သမက်လောင်း အရည်အချင်းနဲ့ ကိုက်ညီတာပေါ့။

“ကောင်းပြီ မင်းကို ငါ့သမီးနဲ့ပေးစားမယ်။ ငါအိမ်ပြန်ပြီး စီစဉ်စရာရှိတာကို စီစဉ်လိုက်မယ်”

သူဌေးကြီးက အိမ်ကို အမြန်ပြန်သွားတယ်။ သမက်လောင်းကို ရှာတွေ့ပြီဆိုတော့ သမီးလုပ်သူကလည်း ဘဝင်ကျသွားတယ်။ သူဌေးကြီးဟာ ကတ္တီပါညောင်စောင်းမှာ ဝင်ရောက်လဲလျောင်းပြီး မျက်စိတစ်ဖက်ဖွင့်လို့ အလုပ်သမားတွေကို မင်္ဂလာကိစ္စ စီစဉ်ခိုင်းတယ်။ စိတ်တိုင်းကျလောက်တဲ့အခါကျမှ ...

“ ကဲ .. ငါ့သမက်ကို ငါသွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

လမ်းဆုံဆီပြန်ရောက်တော့ သူဌေးကြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားတယ်။ သမက်လောင်းက မရှိတော့ဘူး။ ဟိုလူ ဒီလူတွေကို လိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲ ထိတ်သွားတယ်။ သူ့ သမက်လောင်းကို သူ မမှတ်မိဘူး။ ခုနက နောက်ပြန်လျှောက်လာတဲ့ သမက်လောင်းကို သူက နောက်စေ့ပဲ မြင်ဖူးတာကိုး။ မျက်နှာကိုမှ မမြင်လိုက်ပဲ။

သူဌေးကြီးရဲ့သမီးဟာ မွှေးနံ့သာတွေခြုံလွှမ်းလို့ အလှဆုံး ပြင်ဆင်ပြီး လေသာပြတင်းပေါက်ကနေ သတို့သားလောင်း အလာကို မျှော်ကြည့်နေတယ်။ သူဌေးကြီးမှာဖြင့် ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေကျလို့ လမ်းဆုံ လမ်းခွမှာ အရပ်လေးမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ရှာဆဲ ဖွေဆဲ၊ ရှာဆဲ ဖွေဆဲ၊ ရှာဆဲ ဖွေဆဲ။

ဟေး .. သတို့သားလောင်း ဘယ်မှာလဲ။

ideamagazine
november
2013

««« »»»

အဆုံးထိဖတ်ပေးခဲ့လို့

ကျေးဇူးပါပဲ

Whispers of Words